

அத்தியாயம் - 16 & 17

தூரீத பீரம்ம ஞானம்

இவ்வீரண்டு அத்தியாயங்களும், ஸாயிபாபா வீடமிருந்து, தூரீதமாக பீரம்ம ஞானத்தைப் பெற விழைந்த ஒரு செல்வந்தரின் கதையைப் பற்றிக் கூறுவதாகும்.

முன்னுரை

முன் அத்தியாயத்தில் திரு. சோல்கரின், சிறிய அளவிலான சமர்ப்பண விரதம் எவ்விதம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஏற்கப்பட்ட தென விளக்கப்பெற்றது. அன்புடனும் பக்தியுடனும் அளிக்கப் படும் எத்தகைய சிறிய பொருளையும், பாராட்டுதல்களுடன் ஏற்றுக் கொள்வார் என்று அக்கதையின் வாயிலாக ஸாயிபாபா அறிவுறுத்தினார். ஆனால் அதுவே, பெருமையுடனும், இறுமாப்புடனும் அளிக்கப்பட்டால், ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விடுவார். தாமே ஸச்சிதானந்தத்தினால் (ஸத்து, சித்து, ஆனந்தம்) முழுமையும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தமையால், வெறும் புறச்சம்பிரதாயங்களை, அவர் பெருமளவு லட்சியம் செய்வதில்லை. அடக்க வொடுக்கத்துடனும், பணிவான உணர்வுடனும், ஒன்று சமர்ப்பிக் கப்படுமானால் அதை அவர் வரவேற்று, பேரார்வத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் ஏற்றுக் கொண்டார். உண்மையில் ஸாயி பாபாவைப் போன்ற ஸத்குருவைக் காட்டிலும், மிகுதியான தாராளம், தயை முதலான பண்புகள் அமையப் பெற்ற பிறிதொருவர் எவரும் இலர். அவரை சிந்தாமணிக் கல்லுக்கோ (நினைத்தவை அனைத்தையும் தரும் ஓர் அரும் பொன்மணி), கல்பகத்தருவிற்கோ (விருப்பங்களை ஈடேற்றும் தெய்வீக மரம்), காமதேனுவிற்கோ (விருப்பங்களை ஈடேற்றும் தெய்வீகப் பசு) ஒப்பிடமுடியாது. ஏனெனில் நாம் விரும்பினவற்றை மட்டுமே அவைகள் அளிக்கின்றன. ஆனால் ஸத்குருவோ, கருதுதற் கியலாத,

ஆராய்ந்து, அறிதற்கியலாத, மெய்ப்பொருளாம் விலை மதிப்பற்ற பொருளை நமக்கு நல்குகிறார். இப்போது ஸாயிபாபா விடம் வந்து தனக்கு பிரம்மஞானம் அளிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடி வேண்டிக்கொண்ட ஒரு பணக்காரரைச் சமாளித்து, எப்படி அனுப்பி வைத்தார் என்னும் கதையைக் கேட்போம். தனது வாழ்க்கையில் மிகவும் சுபிட்சத்துடன் விளங்கிய பணக் காரர் ஒருவர் இருந்தார். (துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர் பெயர், இருப்பிடம் முதலியன குறிக்கப்படவில்லை). அவர் ஏராளமான செல்வம், வீடுகள், வயல்கள், நிலங்கள் முதலியவற்றைப் பெருந் திரளாகக் குவித்திருந்தார். பல வேலையாட்களும், சார்ந்து வாழ்வோரும் வாய்க்கப்பட்டவராக இருந்தார். பாபாவினது புகழ் அவர் செவிகளை எட்டியபோது, அவர் தனது நண்பர் ஒருவரிடம், தனக்கு எவ்விதமான பொருளும் தேவையிருக்க வில்லையென்றும், எனவே அவர் சீரடிக்குச் சென்று, பாபாவிடம், பிரம்ம ஞானத்தை அருளும்படி வேண்டிப் போவதாகவும், அங்ஙனம் அதை அவர் பெற்றால், அது, தன்னை நிச்சயம் இன்னும் அதிக மகிழ்ச்சியுடையவராக்கும் என்று கூறினார். அவரது நண்பர் பின்வருமாறு உரைத்து அவர் கருத்தை மாற்ற முயன்றார். “பிரம்மத்தை அறிவதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. அதிலும், சிறப்பாக, மனைவி, மக்கள், செல்வம் என்னும் கவனங்களிலேயே முழுவதுமாகக் கவரப் பட்டிருக்கும் பேராசைக்காரருக்கு அது எளிதே அல்ல. ஒரு பைசாவும் தர்மத்திற்காக ஈயா மனிதராகிய உம்முடைய பிரம்ம ஞான நாட்டத்தை யாரே திருப்தி செய்ய இயலும்?”

இப்பேர்வழி, தமது நண்பரின் அறிவுரையைப் பொருட் படுத்தாது, போய்வர குதிரை வண்டியைப் பேசியமர்த்தி சீரடிக்கு வந்தார். மகுதிக்குச் சென்று ஸாயிபாபாவைப் பார்த்தார். அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து கூறினார் : “பாபா, இங்கு வருவோர் அனைவர்க்கும் எவ்விதத் தாமதமுமின்றித் தாங்கள் பிரம்மத்தைக் காண்பிக்கிறீர்கள் என்று கேள்விப்பட்டு தொலை விலுள்ள எனது இடத்திலிருந்து இங்கு நான் வந்திருக்கிறேன். எனது பிரயாணத்தால் மிகவும் களைப்படைந்துள்ளேன். நான் தங்களிடமிருந்து பிரம்மத்தைப் பெறுவேனாகில் எனது கடின முயற்சிகளெல்லாம் நன்றாக ஊதியம் அளிக்கப்பட்டு, பரிசு நல்கப்பட்டவையாகும்”. பாபா அப்போது கூறியதாவது, “ஓ எனதருமை நண்பனே, ஏங்கிக்

கவலையுறாதே. நான் உடனே உனக்கு பிரம்மத்தைக் காண்பிக்கிறேன். எனது நடைமுறைத் தொடர்புகளனைத்தும் ரொக்கத்திலேதான், கடனில் அல்ல. எனவே பலர் என்னிடம் வந்து, 'செல்வம், தேகாரோக்கியம், ஆற்றல், புகழ், பதவி, வியாதி, நிவாரணம்' முதலிய இவ்வுலகப் பொருள்களையே கேட்கின்றனர். இங்கு என்னிடம் வந்து 'பிரம்ம ஞானத்தைக்' கேட்பவர் அரிது. இவ்வுலகப் பொருள்களைக் கேட்பவர்களுக்குப் பஞ்சமே இல்லை. ஆத்மார்த்த விஷயங் களில் ஆர்வமுடைய மனிதர்களைக் காண்பது மிகவும் அரிதாகையால், உம்மைப்போன்ற மனிதர்கள் வந்து என்னை பிரம்மஞானம் தரச்சொல்லி வற்புறுத்தும்போது அத்தருணத்தை யான் அதிர்ஷ்டமும் புனிதமும் வாய்ந்ததாகக் கருதுகிறேன். எனவே, உடனே மகிழ்ச்சியுடன் உனக்கு, பிரம்மத்தை அதன் அனைத்துச் சுற்றுச் சூழல்களுடனும், பின்னல் சிக்கல்களுடனும், தெரிவித்துத் தெளிவிப்பேன்".

இதைப் புகன்ற பின்னர் பாபா, அவருக்கு பிரம்மத்தைப் புலப்படுத்த ஆரம்பித்தார். அவரை அங்கே அமரும்படி செய்து, பிறிதோர் உரையாடலிலோ, விவகாரத்திலோ அவர் ஈடுபடும் படியாகச் செய்தார். இவ்வாறாகத் தற்காலிகமாக அவரைத் தம் வினாவினை மறக்கச் செய்தார். பிறகு ஒரு பையனைக் கூப்பிட்டு அவனை, நந்து மார்வாடியிடம் சென்று ஐந்து ரூபாய் கைமாற்று வாங்கிவரும்படி கூறினார். பையன் சென்று உடனே திரும்பி வந்து இல்லையென்றும், அவர் வீடு பூட்டியிருப்பதாயும் கூறினான். பின்னர் பாபா அவனை, மளிகைக் கடைக்காரர் பாலாவிடம் சென்று அவரிடம் இருந்து குறிப்பிட்ட கைமாற்றை வாங்கிவரும்படி கூறினார். இம்முறையும் பையன் வெற்றி பெறாமல் திரும்பி வந்தான். இந்தப் பரிசோதனை இரண்டு, மூன்று முறை அதே விளைவுடன் நடத்தப்பட்டது.

நாம் அனைவரும் அறிந்தவாறு ஸாயிபாபா வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற, இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அவதார மாகும். பின்னர் இந்த அற்பத் தொகையான ஐந்து ரூபாய் அவருக்கு ஏன் தேவைப்படுகிறது? அதனைக் கைமாற்றாகப் பெறுவதற்கு அவர் ஏன், அரிதின் முயல வேண்டும் என்று சிலர் வினவக்கூடும். உண்மையில் அவருக்கு இத்தொகை தேவை யிருக்கவில்லை. நந்துவும், பாலாவும் அவரவர் இடங்களில் இல்லை என்பதை பாபா நிச்சயமாக முழுமையும் தெரிந்து கொண்டே இருந்தார். இவ்வழி

முறையை பிரம்மத்தினை எய்த விழைகின்றவருக்குரிய ஓர் சோதனையாக மேற்கொண்டார் போலும். அப்பெருந்தகை கரன்சி நோட்டுக்களின் கற்றை ஒன்றினைத் தன் பையில் வைத்து இருந்தார். அங்ஙனம் அவர் உண்மையிலேயே, ஆர்வமுள்ளவராக இருந்திருப்பின, ஐந்து ரூபாயைப் பெறுவதற்காக, பாபா தீவிரமாக முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் அத்தருணம், அங்கே அமைதியாக அமர்ந்துக் கொண்டு, நிகழ்வனவற்றின் வெறும் மேலோட்டப் பார்வையாளராக இருந்திருக்கவேமாட்டார். பாபா தமது மொழிகளைக் காப்பாற்றுவார் என்றும், கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார் என்றும், தேவையான பணமும் ஓர் அற்பத் தொகையே என்றும் அவர் அறிந்தே இருந்தார். எனினும் அவருக்கு ஓர் உறுதியான தீர்மானத்துக்கு வரவோ, தொகையை முன்வந்து அளிக்கவோ இயலவில்லை. அத்தகைய மனிதர் உலகிலேயே மிகமிகப் பெரிய பொருளான பிரம்ம ஞானத்தை பாபாவிடமிருந்து பெற விரும்பினார். பாபாவிடம் அன்பு பூண்ட வேறெந்த மனிதனும் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்கு பதிலாக உடனடியாக பாபாவுக்கு ஐந்து ரூபாயை அளித்து இருப்பான். இம்மனிதரின் இயல்போ வேறானதாக இருந்தது. அவர் எவ்விதப் பணமும் கொடுக்கவில்லை. அமைதியாகவும் அமர்ந்திருக்க வில்லை. திரும்பிச் செல்வதற்குப் பதட்டமாக இருந்தமையால், பொறுமை இழக்கத் தொடங்கினார். பாபாவிடம் மன்றாடி "ஓ பாபா! தயவு செய்து சீக்கிரம் எனக்கு பிரம்மத்தைக் காண்பியுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். பாபாவும், "ஓ எனதருமை நண்பனே! நீ பிரம்மத்தைக் கண்ணுறும் பொருட்டாகவே இவ்விடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு நான் நுணுக்க விபரமாக ஆய்ந்த வழிமுறைகளையெல்லாம் நீ புரிந்து கொள்ள வில்லையா? சுருக்கமாக அவை இவ்வாறானதாகும். பிரம்மத் தினைக் கண்டுணர்வதற்கு ஒருவன் ஐந்து பொருட்களைக் கொடுக்க வேண்டும். அதாவது ஐந்து பொருட்களைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவையாவன : (1) ஐந்து பிராணன்கள் (முக்கிய சக்திகள்), (2) ஐந்து உணர்வுகள் (செயலில் ஐந்து, பார்வையில் ஐந்து), (3) மனது, (4) புத்தி, (5) அஹங்காரம், பிரம்மஞானம் அல்லது ஆத்மானுபூதி என்னும் வழியானது கத்தி முனையில் நடப்பதனை நிகர்த்த கடினமானதாகும்.

இப்பொருளினைப் பற்றிச் ஸாயிபாபா நீண்ட போதனை

உரை ஒன்று நிகழ்த்தினார். அதனுடைய கருத்துரை கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரம்மஞானம் அல்லது ஆத்மானுபூதியைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய முன்னீட்டான வரையறைகள் (தகுதிகள்).

எல்லோரும் தத்தமது வாழ்நாட்களிலேயே பிரம்மத்தைப் பார்க்கவோ, தெளிவாக உணரவோ மாட்டார்கள். சில தகுதிகள் முழுமையுமாகத் தேவைப்படுகின்றன. 1. **முமுக்ஷு** அல்லது விடுதலையுடைய செறிந்த விருப்பம், தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாக நினைத்து, தளைகளினின்று, தான் விடுபட வேண்டும் என்ற அந்த இலட்சியத்திற்கே ஊக்கத்துடனும் தீர்மானத்துடனும் உழைப்பவன், மற்றெதைப் பற்றியும் கவலையுறாதவன் ஆத்மீக வாழ்க்கைக்குத் தகுதியுடையவன் ஆகின்றான். 2. **விரக்தி** இவ்வுலக மறு உலகப் பொருள்களின் மீதுள்ள வெறுப்புணர்ச்சி. இகபரங்களில் அவன் தனது செய்கைகளால் விளையும் பொருட்கள், ஆதாயங்கள், கௌரவங்கள் இவைகளை ஒருவன் வெறுத்தாலன்றி ஆத்மீக ராஜ்யத்தின் எல்லைக்குள் நுழைய அவனுக்கு உரிமை இல்லை. 3. **அந்தர் முகதா** (உள்முக சிந்தனை) கடவுளால், நமது உணர்வுகளனைத்தும் புறத்தே செல்லும் போக்குடையவைகளாய் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, மனிதன் எப்போதும் தனக்குப் புறத்தே உள்ளன வற்றையே நோக்கி அகத்தைப் பாராதிருக்கிறான். ஆத்மானு பூதியையும் இறவாப்புகழுடைய பெரு வாழ்வையும் விரும்புவவன் தனது கூர்த்த நோக்கை உள்முகமாகத் திருப்பி உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவைப் பார்க்க வேண்டும். 4. **தீ வினைகள் கசடறக் கழிபடுதல்** கொடுந்தன்மை களிலிருந்து ஒருவன் மாறினாலன்றியும் தவறுகள் செய்வதை நிறுத்தினாலன்றியும் தன்னைத் தான் ஒருங்கிணைத்து அமைதி கொண்டாலன்றியும், அவனது மனம் சாந்த முற்றாலன்றியும், ஞானத்தின் மூலமாகக் கூட அவன் ஆத்மானுபூதியை அடைய முடியாது. 5. **ஒழுங்கான நடத்தை** உண்மையுடைய, தவமுடைய, உள்தரிசனத்துடன் கூடிய பிரம்மச்சர்ய வாழ்க்கையை நடத்தினாலன்றி ஒருவன் இறை அனுபூதியை எய்த இயலாது. 6. **ப்ரியாக்களை (புலனுணர் மகிழ்ச்சி) விலக்கி ச்ரியாக்களை (நலம் பயப்பவை) நாடுதல்**, பொருள்கள் இரண்டு படித்தரமானவை. அதாவது நன்மையான வைகளும், மனமகிழ்ச்சிக்குரியவையுமாகும். முன்னவை ஆன்மீகச் செயல்

தொடர்புடையவைகள். பின்னவை இகலோகப் பொருள்களின் செயல் தொடர்புடையவைகள். தம் தம்மை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி இரண்டுமே மனிதனையணுகுகின்றன. ஆலோசித்து அவற்றினுள் ஒன்றையவன் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். விவேகமுள்ளவன் மகிழ்வை விட நன்மையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். அவிவேகியோ, பேராசை யாலும், பற்றாலும், மகிழ்ச்சியையே தேர்ந்தெடுக்கிறான்.

7. மனத்தையும் மற்ற உணர்வுகளையும் அடக்கியாளுதல்
 உடம்பே தேர், ஆத்மாவே எஜமானர், புத்தியே தேரோட்டி, மனதே கடிவாளம், உணர்வுகளே குதிரைகள், உணர்விற்குரிய பொருட்களே அவர்களின் பாதைகள். எவனொருவனுக்குப் பற்றுணர்வு மிக்கத் திறமில்லையோ, எவனுடைய மனம் கட்டுப்பாட்டுடன் தடுக்கப்பட இயலாததோ, எவனுடைய உணர்வுகள் அடக்கியாளப் பட முடியாதவைகளோ, தேரோட்டியின், குறும்புச் சூழ்ச்சியுடைய பொல்லாத குதிரையில் செயலை நிகர்ப்ப, அவன் தன் பயண இலக்கை (ஆத்மானுபூதியை) சென்றடையாமல் பிறப்பு இறப்பு என்னும் சுழலுக்கு ஆட்படுகிறான். ஆனால் எவனொருவனுக்குப் பற்றுணர்வுத் திறம் உள்ளதோ, எவனது மனம் அடக்கியாளப்படுகிறதோ, எவனது உணர்வுகள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றனவோ, அவன், சாரதியின் நல்ல குதிரையின் செயலை நிகர்ப்ப, சேரும் இடத்தை யடைகிறான். அதாவது ஆத்மானுபூதியென்ற நிலையை எய்துகிறான். அங்கே அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. தனது சாரதியை (வழிகாட்டி) போன்ற பற்றுணர்வுத் திறமுள்ளவனும், தன் மனத்தைக் கடிவாளத்தினால் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவனும், பிரயாணத்தின் இலக்கான, எங்கும் நிறை விஷ்ணுவின் (கடவுளின்) எவற்றினும் மேம்பட்ட வாசஸ்தலத்தை எய்துகிறான்.

8. மனத்தூய்மை
 ஒருவன் வாழ்க்கையில் தனது பணித்துறைக் கடமைகளை மனநிறைவுடனும், பற்றற்றும் செய்தாலொழிய அவனது மனம் தூய்மையாக்கப்படாது. மனம் தூயதாக்கப்படா விட்டால், அவன் ஆத்மானுபூதியைப் பெற முடியாது. தூய்மையான மனம் ஒன்றினாலேயே விவேகமும், நித்திய அநித்திய வஸ்துக்களைப் பகுத்துணரும் ஆற்றல்) வைராக்கியமும் முளைத்து மேலெழும்பி ஆத்மானுபூதிக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

9. குருவின் இன்றியமையாமை, ஆத்ம ஞானமானது, எவனொருவனும் தன்னுடைய சுய முயற்சியால் அடைவோம் என்று ஒருகாலும்

நினைக்கக்கூட முடியாத அளவுக்கு, சூட்சுமமாகவும், அறிவு நிலை கடந்ததாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே தாமே ஆத்மானுபூதி எய்தப் பெற்ற மற்றொருவர் - அதாவது குருவின் உதவி முழுமையுமாகத் தீராது வேண்டப்படுகிறது. பெரும் உழைப்பாலும், பாடுகளாலும் பிறர் அளிக்க இயலாதவைகளை அத்தகைய குருவின் உதவியால் எளிதில் ஈட்டலாம். ஏனெனில், அவர், தாமே அப்பாதையில் நடந்திருப்பதால் தன் சீடர்களை ஆத்மீக முன்னேற்றத்தின் ஏணியில், படிப்படியாக எளிதில் அழைத்துச் செல்ல முடியும். 10. **இறுதியாக கடவுளின் அனுக்ரஹம்** மிகமிக முக்கியமான பொருளாகும். கடவுள் எவர் மீதாவது மகிழ்ச்சியுறுவாராயின் அவருக்கு, விவேகம், வைராக்கியத்தை அளித்து இகவாழ் வென்னும் பெருங்கடல் மீது பத்திரமாக அவரை அழைத்துச் செல்கிறார். “ஆத்மாவானது வேதங்களைக் கற்பதனாலோ, புத்தியாலோ, மிகுதியான புலமையினாலோ பெறப்படுவதன்று. ஆத்மா எவனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறதோ அவனாலேயே அது பெறப்படுகிறது. அவனுக்கே, ஆத்மா தனது பண்பை வெளிப்படுத்துகின்றது” என்று கடோபநிஷதம் பகர்கின்றது.

விளக்கவுரை முடிவுற்றதும் பாபா, அப்பெருந்தகையிடம் திரும்பி “நல்லதையா, உனது பையில் ஐந்து ரூபாயைப் போன்று ஐம்பது மடங்குள்ள உருவில் (ரூ. 250) பிரம்மம் (பணத்தெய்வம்) இருக்கிறது. அவற்றைத் தயவு செய்து வெளியே எடு” என்றார். அப்பெருந்தகையும் நோட்டுக்களின் கற்றையைத் தமது பையினின்று வெளியே எடுத்தார். அவற்றை அவர் எண்ணிய போது அவரது பெருவியப்பிற்குரிய வகையில், ஒவ்வொன்றும் பத்து ரூபாயான இருபத்தைந்து நோட்டுக்கள் இருப்பதைக் கண்டார். பாபாவின் எங்கும் நிறை பேரறிவைக் கண்ணுற்று, அவர் மனதுருகி, பாபாவின் ஆசீர்வாதங்களுக்காக ஏங்கி அவர் பாதத்தடியில் வீழ்ந்தார். அப்போது பாபா, அவரிடம் “உனது கட்டுப்பிரம்மத்தை சுருட்டிக் கொள்க (அதாவது கரன்சி நோட்டுகளை). உன் பேராசையை நீ முழுமையாக விட்டொழித் தாலன்றி மெய்யான பிரம்மத்தை நீ அடையமுடியாது. செல்வம், மக்கள், சுபிட்சம் என்னும் கவனங்களால் முழுமையுமாய் கவரப் பட்டிருக்கும் மனதை உடைய மனிதன், அவைகளுக்கான அவனது பற்றுகளையெல்லாம் விட்டொழித்தாலன்றி எங்ஙனம் பிரம்மத்தை அறிவதை எதிர்பார்க்கமுடியும். பற்றெனும் மாயத் தோற்றம்

அல்லது பணத்தாசை என்னும் இறுமாப்பு. பொறாமை என்னும் முதலைகள் நிறைந்த, துன்பப் பெருநீர்ச்சுழி ஆகும். ஆசைகளை நீத்தவனுக்கே சுழியைக் கடத்தல் இயலுவதாம். பேராசையும், பிரம்மமும் எதிர் எதிர் துருவங்கள். அவைகள் நிரந்தரமாக ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவை. எங்கே பேராசை நிலவுகிறதோ அங்கே பிரம்மத்தைப் பற்றிய எண்ணத்திற்கோ, தியானத்திற்கோ இடமில்லை. பின்னர் எங்ஙனம் ஒரு பேராசைக் காரன் சாந்தத்தையும், பரகதியையும் பெற்றிட முடியும். பேராசைக்காரனுக்கு அமைதியில்லை. திருப்தியுமில்லை. நிலையுறுதிப்பாடுமில்லை. எள்ளளவு பேராசை கூட மனத்தகுத் திருப்பினும் சாதனைகள் (ஆன்மீக முயற்சிகள்) அனைத்தும் பயனற்றவையேயாம். தனது கருமங்களின் விளைவால் அடைய விருக்கும் பழத்தின் அல்லது பயனின் ஆசையினின்று விடு படாமலும், அவைகளின் மேல் வெறுப்புறாமலும் உள்ள நன்றாகக் கற்றறிந்தவனுடைய ஞானமும் கூடப் பயனில்லை. அது அவனுக்கு ஆத்மானுபூதியைப் பெறுவதில் உதவ இயலாது. அஹங்காரம் முழுமையும் நிரம்பப் பெற்று புலன் உணர்வுப் பொருள்களையே சதா சிந்தித்துக் கொண்டு இருப்பவனுக்குக் குருவின் போதனைகள் கூடப் பயனற்றவை. மனத் தூய்மையே அறவே தேவைப்படுகிறது. அஃதின்றி நமது ஆத்மீக சாதனைகள் யாவும் பயனற்ற வெளித்தோற்றமும், பகட்டாவார முமேயன்றிப் பிறிதில்லை. எனவே, ஒருவனால் ஜீரணிக்க முடிந்த, கிரகிக்க இயன்றவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்வது நலமாகும். எனத கருவூலம் நிறைந்திருக்கிறது. எவனுக்கும் அவன் விரும்புவதை நான் அளிக்க முடியும். ஆனால் நான் கொடுப்பதைப் பெற்றுக் கொள்ளும் தகுதி அவனுக்கு இருக்கிறதா என்பதை நான் கவனிக்க வேண்டும். என்னைக் கவனத்துடன் கேட்பீர்களானால் நீங்கள் உண்மையிலேயே நன்மை அடைவீர்கள். இம்மசூதியில் அமர்ந்து கொண்டு நான் உண்மையைத் தவிர எதையும் பேசவில்லை" என்று உரைத்தார்.

ஒரு வீட்டிற்கு விருந்தினர் ஒருவர் அழைக்கப்பட்டிருக்கும் போது வீட்டைச் சேர்ந்தவர்களும், அங்கிருக்க நேரிடும் மற்ற நண்பர்கள், உறவினர்களும், விருந்தாளியுடன் உபசரிக்கப் பட்டு மகிழ்வெய்துவார்கள். அவ்வாறே மசூதியில் அப்போது இருந்த

அனைவரும், பாபாவினால் பணக்காரப் பெருந் தகைக்குப் பரிமாறப்பட்ட ஆன்மீக விருந்தில் பங்கு கொண்டனர். பணக்காரப் பெருந்தகை உள்ளிட்ட அனைவரும் பாபாவின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்ற பின்னர் மிகவும் திருப்தி யுடனும்; மகிழ்ச்சியுடனும் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றனர்.

பாபாவின் சிறப்பான குணாதிசயங்கள்

தங்களது வீட்டைத் துறந்து, காடுகளில், குகைகளில், துறவி மடங்களில் தனிமையில் இருந்து கொண்டு தங்களுக்கே விடுதலை அல்லது பரகதி தேட முயற்சிக்கும் பல முனிவர்கள் உள்ளனர். மற்றவர்களைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவ தில்லை. எப்போதும் அந்தராத்மாவிலேயே தம்மை மறந்து மூழ்கி இருப்பார்கள். ஸாயிபாபா அவ்வகையைச் சார்ந்தவர் அல்ல. அவருக்கு வீடில்லை, மனைவி இல்லை, மக்களில்லை, சேய்மை அண்மை உறவினர்கள் யாருமே இல்லை. எனினும் அவர் இவ்வுலகத்தில் (சமூகத்தில்) வாழ்ந்தார். நாலைந்து வீடுகளி லிருந்து தமது உணவை அவர் இரந்து உண்டு, எப்போதும் வேப்ப மரத்தடியிலேயே வாழ்ந்தார். உலக விவகாரங்களை நடத்திக் கொண்டு, மக்களுக்கு உலகில் எங்ஙனம் நடக்கப் பழக வேண்டுமெனப் போதித்தார். கடவுட் காட்சியைப் பெற்றபின், மக்களின் சுபிட்சத்துக்காகப் பாடுபடும் முனிவர்களையோ சாதுக்களையோ காண்பதரிது. ஸாயிபாபா இவர்களிலெல்லாம் தலையாயவர். எனவே ஹேமாட்பந்த் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இத்தகைய அசாதாரண அறிவெல்லை கடந்த விலைமதிப்பற்ற, தூய்மையான மாணிக்கக்கல் (ஸாயிபாபா) அவதரித்த நாடு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. குடும்பம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. தூயவர்களாகிய அவரின் பெற்றோர்கள் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டவர்கள்.”

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 18 & 19

ஹேமாட்பந்த் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப் பட்டார்.

திருவாளர் ஸாடே, திருமதி தேசுமுக்கின் கதைகள் - நல்ல எண்ணங்களின் அவா நிறைவேற்றத்தை ஊக்குவித்தல் - உபதேச வகைகள் அவதூறு பேசுவது பற்றியும், உழைப்புக்கு ஊதியம் கொடுப்பது பற்றியும் போதனைகள்.

முந்தைய இரு அத்தியாயங்களில் துரித பிரம்ம ஞானத்தை விழைந்த பணக்காரர், பாபாவால் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டார் என்பதை ஹேமாட்பந்த் விவரித்தார். இந்த இரண்டு அத்தியாயங்களிலும், ஹேமாட்பந்த் தாமே, பாபாவால் எவ்வாறு ஏற்கப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார் எனவும், எங்ஙனம் நல்ல எண்ணங்களை பாபா ஊக்குவித்து அவைகளைப் பலனளிக்கச் செய்தார் எனவும் விவரித்து, ஆத்மீக முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும், அவதூறு பேசுவது குறித்தும், உழைப்புக்குரிய ஊதியத்தைப் பற்றியும் உள்ள பாபாவின் போதனைகளையும் அளிக்கிறார்.

முன்னுரை

தமது அடியவர்களின் தகுதிகளை முதலில் ஸத்குரு கவனிக்கிறார் என்பதும் பின்னர் அவர்கள் மனத்தை எள்ளளவும் குழம்பச் செய்யாமல், பொருத்தமான செயல்துறைக் கட்டளைகளை அளித்து ஆத்மானுபூதி என்ற லட்சியத்திற்கு, தொடர்ந்து அவர்களை இட்டுச் செல்கிறார் என்பதும் நன்றாக அறியப்பட்ட உண்மை ஆகும். இவ்வகையில் ஸத்குரு எவைகளை உபதேசிக்கிறாரோ அல்லது கட்டளையிடுகிறாரோ அவைகள் பலரறிய வெளியிடப்படக்கூடாது என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். அவர்களுடைய உபதேசங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டால் பயனற்றவையாய்

விடுகின்றன என்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இக்கருத்து சரியான தன்று. ஸத்குருவானவர் ஒரு பருவமேகம் போன்றவர். தமது அமிர்தத்தினை நிகர் மொழிகளைத் தங்குதடையின்றி விரிவாக அனைத்து இடங்களிலும் பரவும்படி “கருதரிய ஆனந்த மழை” பொழிகிறார்கள். இவைகளை நாம் மகிழ்ந்தனுபவித்து நமது உள்ளம் நிறைவெய்தும்வரை ஜீரணித்துக் கொண்டு, அதன்பின், தனிப்பயன் கருதி சேம ஒதுக்கீடு ஏதுமின்றி மற்றவர்களுக்கும் பரிமாற வேண்டும். நமது விழிப்பு நிலையில் அவர் போதிப்பவை களுக்கு இந்நியதி பொருந்துவதுடன் நில்லாது, கனவு நிலையில் அவர் நமக்கு அளிக்கும் காட்சிகளுக்கும் இது பொருந்து வதேயாம். உதாரணத்துக்கு ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுமிடத்து புத கௌசிக ரிஷி, தாம் கனவில் கண்டதான் புகழ்பெற்ற ராம ரக்ஷா ஸ்தோத்திரத்தைப் பதிப்பித்தார்.

தனது குழந்தைகள் உடல் நலமுறுதற் பொருட்டாக கசப்பான ஆனால் ஆரோக்கியமான மருந்துகளை அவர்களின் தொண்டைக்குள் வலிந்து புகட்டும் பாசமுள்ள தாயைப் போன்றே ஸாயிபாபா தமது அடியார்களுக்கு ஆன்மீக செயல் துறைக்கட்டளைகளைத் தெரிவித்தார். அவரது முறை திரையிடப்பட்டதோ இரகசியமானதோ அல்ல. ஆனால் முற்றிலும் வெளிப்படையானவை. அவருடைய கட்டளைகளைப் பின்பற்றிய அடியவர்கள் தங்களின் குறிக்கோளை எய்தினார்கள். ஸாயிபாபாவைப் போன்ற ஸத்குருக்கள் நமது அறிவாற்றல் என்னும் கண்களைத் திறந்துவிட்டு, ஆத்மாவின் தெய்வீக அழகுகளை நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார்கள். இது செய்யப்படும் போது புலன் உணர்வுப் பொருள்களில் நமக்குள்ள ஆசை மறைந்துவிடுகிறது. விவேகம் (புகத்துணர்தல்), வைராக்கியம் (பற்றறுத்தல்) என்னும் இரட்டைக் கனிகள் நமது கைகளுக்குக் கிட்டுகின்றன. ஞானமென்பது தூக்கத்தில் கூடத் துளிர்விடு கின்றது. முனிவர்களின் (ஸத்குரு) தொடர்பைப் பெறும் போதும், அவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் போதும், அவர்களின் அன்பைப் பெறும் போதும், இவைகள் அனைத்தினையும் நாம் எய்து கிறோம். தமது அடியவர்களின் அவாக்களைப் பூர்த்தி செய்யும் ஆண்டவன் நமது உதவிக்கு வருகிறார். நமது தொல்லைகளையும்

கஷ்டங்களையும் நீக்கி நம்மை மகிழ்வெய்தச் செய்கிறார். ஆண்டவனாகவே கருதப்படும் ஸத்குருவின் உதவியே இம்முன்னேற்றத்திற்கு முழுவதுமான காரணமாகும். எனவே நாம் எப்போதும் ஸத்குருவைப் பின்பற்றியே இருந்து அவர்தம் கதைகளைச் செவிமடுத்து அவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி அவருக்கே சேவை செய்ய வேண்டும். இப்போது பிரதானமான கதைக்கு வருவோம்.

திருவாளர் ஸாடே

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பம்பாயின் கவர்னர் ரே பிரவுவால் அடக்கப்பட்ட க்ராஃபோர்ட் நடப்பாட்சியின் போது, சிறிதளவு பிரசித்தி பெற்றிருந்த திரு. ஸாடே என்னும் பெருந் தகை ஒருவர் இருந்தார். அவர் வாணிகத்தில் கடுமையான நஷ்டமடைந்தார். மற்றுமுள்ள பிரதிகூலமான சூழ்நிலைகளும் அவருக்குப் பெருமளவு தொல்லையளித்து, கவலையடையவும் உள்ளம் சோர்வுறவும் செய்தன. இருப்புக் கொள்ளாமல் இருந்து கொண்டிருந்த அவர் வீட்டை விடுத்துத் தொலை தூரத்திற்கு வெளியேறிப் போய்விட எண்ணினார். பொதுவாக மனிதன் கடவுளை நினைப்பதில்லை. ஆனால் இடர்பாடுகளும் பேராபத்துக்களும் அவனைச் சூழும்போது அவன் ஆண்டவரை நோக்கித் திரும்பி நிவாரணத்திற்காக வேண்டுகிறான். அவனுடைய தீய கருமங்கள் யாவும் முடிவுற்றதென்றால், முனிவர் ஒருவரை அவன் சந்திக்கும் வாய்ப்பினை கடவுள் ஏற்பாடு செய்கிறார். அம்முனிவரும், அவனுக்கு நலமளிக்கக் கூடிய வழிமுறைகளை உபதேசிக்கிறார். திரு. ஸாடேவுக்கும் அத்தகைய அனுபவமே ஏற்பட்டது. தத்தம் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவும், மனச்சாந்தியை அடைவதற்கும் ஏதுவாக ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற ஏராளமான மக்கள் திரளாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் சீர்டிக்குப் போகும்படி அவருக்கு அவரது நண்பர்கள் அறிவுரை கூறினார்கள். அவருக்கு இக்கருத்து பிடித்திருந்தது. உடனே சீர்டிக்கு 1917-ல் வந்தார். பரப்பிரம்மமாகவும் சுயஞ்ஜோதியாகவும் களங்கமற்றதாயும் தூயதாகவுமுள்ள ஸாயிபாபாவின் ரூபத்தைக் கண்ணுற்று அவரது மனம் பதைபதைப்பை விடுத்துச் சாந்தமுற்றது. தமது முற்பிறவிகளில்

ஏற்பட்ட நல்வினைகளின் குவியலே தம்மை பாபாவின் புனிதத் திருவடிகளுக்குக் கொணர்ந்தது என அவர் நினைத்தார். அவர் உறுதியான மனத்திட்பம் வாய்க்கப் பெற்ற மனிதர். உடனேயே அவர் குரு சரித்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யத் தொடங்கினார். ஸப்தத்தில் (ஏழு நாட்களில்) பாராயணம் பூர்த்தியானதும் அன்று இரவு பாபா அவருக்கு ஒரு காட்சி அளித்தார். அது இவ்வாறானது : பாபா குரு சரித்திரத்தை தமது கரங்களில் வைத்துக்கொண்டு அதன் உட்பொருளை, முன்னால் அமர்ந்து கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திரு. ஸாடேவுற்கு விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் விழித்தெழுந்து பின்னர் தமது கனவினை நினைவு கூர்ந்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அறியாமையினுள் குறட்டைவிடும் தம்மைப் போன்ற ஆத்மாக்களை பாபாவின் எல்லையற்ற கருணையே எழுப்பிவிட்டு குரு சரித்திர அமுதத்தினைச் சுவைக்கும்படிச் செய்கிறது என்று அவர் நினைத்தார். மறுநாள் காகா ஸாஹேப் தீக்ஷித்திடம் இக்காட்சியைப் பற்றி அவர் தெரிவித்து ஸாயிபாபாவிடம் அதன் பொருளைப் பற்றியும் நுட்பக்குறிப்பினைக் குறித்தும் கேட்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். அதாவது ஒரு வாரம் பாராயணம் செய்தது போதுமா? அல்லது மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமா என்பதாக. காகா ஸாஹேப் தீக்ஷித்தும் தமக்குக் கிடைத்த ஓர் உரிய சந்தர்ப்பத்தில் பாபாவை நோக்கி, "தேவா (ஓ தெய்வமே) இந்தக் காட்சியால் திரு. ஸாடேவுக்கு எதனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அவர் ஸப்தத்தை நிறுத்திவிடலாமா? தொடர வேண்டுமா? அவர் ஓர் எளிய அடியவர். அவரது அவா நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். அவருக்குக் காட்சியின் பொருள் விளக்கப்பட்டு, அவர் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டும்" எனக் கேட்டுக் கொண்டார். பாபாவும் "அவர் மற்றுமொரு ஸப்தம் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். அதை அவர் கவனமாகக் கற்பாராயின் அவர் தூயவராகி நன்மை பெறுவார். பரமாத்மாவும் மகிழ்வடைந்து இச்சம்சார வாழ்க்கையின் பந்தங்களின்று அவரை விடுவிப்பார்" எனப் பதிலளித்தார்.

இச்சமயத்தில் ஹேமாட்பந்த் அங்கே இருந்தார். அவர் பாபாவின் கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாபாவின் சொற்களைக் கேட்டதும், அவர் தன் மனதில் பின் வருமாறு

சிந்திக்கலானார் : “என்ன! திரு. ஸாடே ஒரு வாரமே படித்துச் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டார். நாற்பது ஆண்டுகளாக ஒரு பயனுமின்றி நான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த இடத்தில் அவரது ஏழு நாள் வாசம் பலனளிக்க நேரிட்டு எனது ஏழு வருட வாசம் (1910 - 1917) பலனேதுமின்றிப் போகின்றது. தம் அறிவுரையால் என்னை ஆசீர்வதிக்கவும், தமது அமுதத்தை என்மீது பொழிய வேண்டும் எனவும், கருணை மேகத்திற்காக (பாபாவிற்காக) காத்துக் கொண்டிருக்கும் சாதகப் பறவையைப் போல எப்போதும் நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”. இந்த எண்ணம் அவர் மனதில் குறுக்கிட்ட அத்தருணமே பாபா அதனை அறிந்து கொண்டார். பாபா பக்தர்களின் எல்லா எண்ணங்களையும் படித்துப் புரிந்து கொண்டு தீய எண்ணங்களைக் கீழடக்கி நல்ல எண்ணங்களை ஊக்குவித்தார் என்பது அடியவர்களின் அனுபவமாகும். ஹேமாட்பந்தின் உள்ளத்தைப் படித்தறிந்து கொண்ட பாபா உடனே அவரை எழுந்து சாமா (மாதவ்ராவ் தேசபாண்டே)விடம் சென்று

ரூ. 15/-ஐ தக்ஷிணையாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அங்கு சிறிது நேரம் அவருடன் உரையாடிய பின்னர் திரும்பி வரும்படி கேட்டார். பாபாவின் மனத்தில் கருணை உதயமாகியது. எனவே தான் அவர் இக்கட்டளையை இட்டார். யார்தான் பாபாவின் ஆணையை மீற முடியும்?

ஹேமாட்பந்த் உடனே மகுதியைவிட்டு, சாமாவின் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் அப்போதுதான் குளித்துவிட்டு வேட்டியை உடுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் வெளியே வந்து ஹேமாட்பந்தை நோக்கி, “தாங்கள் இப்போது இங்கே இருப்பது எங்ஙனம்? மகுதியிலிருந்து தாங்கள் வந்துள்ளதாகத் தோன்று கிறதே? இருப்புக் கொள்ளாதவரைப் போன்றும், உளச்சோர்வு டையவராகவும் ஏன் காணப்படுகிறீர்கள்? ஏன் தாங்கள் தனித்து இருக்கிறீர்கள்? தயவு செய்து அமர்ந்து சிறிது நேரம் இளைப் பாறுங்கள். நான் எனது வழிபாட்டை உடனே முடித்துவிட்டுத் திரும்புகிறேன். அதுவரை தயவு செய்து வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளுங்கள். பின்னர் மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடலாம்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார். ஹேமாட்பந்த் முன் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். ஜன்னலில்

“நாத பாகவதம்” என் பிரசித்த பெற்ற மராத்தி நூலை அவர் கண்டார். பெரிய சமஸ்கிருத நூலான பாகவதத்தின் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தைப் (அத்தியாயம்) பற்றிய ஏகநாத முனிவரின் விளக்கவுரையாகும். ஸாயிபாபாவின் யோசனையின் பேரில் அல்லது சிபாரிசின் பேரில், திருவாளர்கள் பாபுஸாஹேப், ஜோக்(டு)கும் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தும் சீர்டியில் தினந்தோறும், பகவத்கீதையை அதன் மராத்திய விளக்க உரையான பாவர்த்த தீபிகா அல்லது ஞானேச்வரியுடனும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும் அவரது தோழனும் பக்தனுமான அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்) நாதபாகவதத் தையும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும், அவரது சேவகரும், பக்தருமான உத்தவருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்) மற்றும் ஏகநாதரின் மற்றைய பெரிய நூலான பாவர்த்த ராமாயணத்தையும் படித்தார்கள். பாபாவிடம் அடியவர்கள் வந்து சில குறிப்பிட்ட கேள்விகளைக் கேட்டபோது சில சமயங்களில் அதில் ஒரு பகுதிக்கு விடையளித்துவிட்டு, பாகவத தர்மத்தின் முக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளான மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களைப் பாராயணம் செய்வதைச் சென்று கேட்கும்படிக் கூறுவார். அடியவர்கள் சென்று கேட்டபோது தங்கள் வினாக்களுக்குப், பூரண திருப்தியான பதில்களைப் பெறுவார்கள். நாத பாகவதம் என்ற நூலின் சில பகுதிகளை ஹேமாட்பந்தும் படிப்பது வழக்கம். அன்று மகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்த சில அடியவர்களுடன் கூடச் செல்வதற்காக தினந்தோறும் தாம் படிக்கும் பகுதியை அவர் பூர்த்தி செய்ய வில்லை. சாமாவின் ஜன்னலிலிருந்து அந்த புத்தகத்தினை எடுத்து, தற்செயலாக அதைப் புரட்டிய போது, அவரது ஆச்சர்யத்திற்கேற்ப முடிக்கப்படாத பகுதி வந்து நின்றது. தமது நித்திய பாராயணத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏதுவாக பாபா தன்னை வெகு அன்புடன் சாமாவின் வீட்டிற்கு அனுப்பி இருப்பதாக அவர் எண்ணினார். எனவே முடிக்கப்படாத பகுதியைப் படித்துப் பூர்த்தி செய்தார். இது முடிவடைந்த உடனேயே ஷாமா வழிபாட்டை முடித்துவிட்டு வந்தார். அவர்களிடையே பின்வரும் உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

ஹேமாட்பந்த : பாபாவிடமிருந்து ஒரு தூதுக் குறிப்புடன் நான் வந்துள்ளேன். தங்களிடமிருந்து தக்ஷிணையாக ரூ. 15/-

பெற்றுக்கொண்டு, சிறிது நேரம் தங்களுடன் அமர்ந்து மகிழ்ச்சியாக உரையாடிவிட்டு, பின்னர் தங்களுடன் மகுதிக்குத் திரும்பும்படியும் என்னை அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

சாமா : (ஆச்சரியத்துடன்) என்னிடம் கொடுக்கப் பணம் ஏதும் இல்லை. ரூபாய்களுக்குப் பதிலாக என்னுடைய பதினைந்து நமஸ்காரங்களை பாபாவிடம் தகஷிணையாக எடுத்துச் செல்லுங்கள்.

ஹேமாட்பந்த் : மிக நல்லது. தங்களுடைய வணக்கங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இப்போது நாம் சிறிது உரையாடுவோம். நமது பாவங்களை அழிக்கும் பாபாவின் சில கதைகளையும் லீலைகளையும் கூறுங்கள்.

சாமா : அப்படியென்றால் சிறிது இங்கு அமருங்கள். இக்கடவுளின் (பாபா) விளையாட்டு (லீலை) வியக்கத்தக்கது. அது தங்களுக்கு முன்னமே தெரியும். நான் ஒரு கிராமத்துக் குடியானவன். ஆனால் தாங்களோ அறிவுடைய குடிமகன். தாங்களே இங்கு வந்துற்றது முதலாகச் சிறிது அதிகமாகவே லீலைகளைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறீர்கள். அவற்றை எங்ஙனம் நான் தங்கள் முன் விவரிப்பேன்? நன்று. இந்த வெற்றிலை பாக்கைப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள். இந்த பான்விதா (Pan-Vida) வையும் சாப்பிடுங்கள். நான் உள்ளே சென்று உடுத்திக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.

சில நிமிடங்களில் சாமா வெளியேவந்து ஹேமாட் பந்த்துடன் பேசத் தொடங்கினார். அவர் சொன்னார். "இந்த ஆண்டவனின் (பாபா) லீலைகள் அறிந்து கொள்ள இயலாதவை. அவர்தம் லீலைகட்கு முடிவில்லை. யாரே அவற்றைக் கண்டு கொள்ள இயலும்? தமது லீலைகளினால் அவர் விளையாடுகிறார் என்றாலும் அவைகளுக்கப் புறம்பாகவே (அதனால் பாதிக்கப் படாதவராகவே) இருக்கிறார். நாகரீகமற்றவர்களாகிய நமக்கு என்னதான் தெரியும்? பாபா தாமே ஏன் கதைகள் சொல்ல வில்லை. தங்களைப் போன்ற கற்றறிந்தோரை என்போன்ற அறிவிலிகளிடம் ஏன் அவர் அனுப்புகிறார்? அவர்தம் வழிகள் கருதுதற்கு இயலாதவை. அவைகள் மனிதத் தன்மை வாய்ந்த வையல்ல என்று மட்டுமே என்னால் கூற இயலும்" இந்த முன்னுரையுடன் சாமா

தொடர்ந்தார் "இப்போது என் நினைவில் இருக்கும் ஒரு கதையை நான் தங்களுக்கு விவரிக்கிறேன். அதை நானே நேரிடையாக அறிவேன். ஓர் பக்தன் எவ்வளவு தூரம் நெஞ்சுரங் கொண்டவனாகவும் தீர்மானமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறானோ, அங்ஙனமே பாபாவின் உடனடியான பிரதிச் செயலும் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் பாபா தமது பக்தர்களைத் தீவிரமாக சோதனைக்கு உட்படுத்திப் பின்னர் அவர்கட்கு "உபதேசம்" (செயல்துறைக் கட்டளைகள்) அளிக்கிறார். "உபதேசம்" என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனேயே, ஹேமாட் பந்திற்குத் தனது மனதில் ஏதோ ஒரு மின்னலைப் போன்ற ஒளி பாய்ந்தது போன்றிருந்தது.

அவர் உடனே திரு. ஸாடேயின் குரு சரித்திரப் பாராயணக் கதையை நினைவு கூர்ந்து தமது பதைபதைப்பான மனதிற்கு அமைதியளிக்கவே நிச்சயமாக, பாபா தம்மை சாமாவிடம் அனுப்பியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார், என்றாலும் இந்த உணர்வை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சாமாவின் கதைகளைக் கேட்கத் தொடங்கினார். அவை அனைத்தும் பாபா தமது பக்தர்களிடம் எவ்வளவு அன்புடனும், பாசமுடனும் இருக்கிறார் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் கேட்ட ஹேமாட்பந்த் ஒருவித மகிழ்ச்சியை எய்தலானார். பிறகு பின்வரும் கதையை சாமா கூறத் தொடங்கினார்.

திருமதி ராதாபாய் தேச்முக்

ராதாபாய் என்ற பெயருடைய கிழவி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் காசாபா தேச்முக் என்பாரின் தாயாராவாள். பாபாவின் புகழைக் கேள்விபட்டு சங்கமனேர் நகர மக்களுடன் அவள் சீரடிக்கு வந்தாள்.

பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்று மிகவும் திருப்தியடைந்தாள். பாபாவை மிகவும் உள்ளார்ந்த அன்புடன் அவள் நேசித்தாள். தான் பாபாவைக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு அவரிடமிருந்து ஏதேனும் உபதேசம் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். அதைத்தவிர அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது. பாபா அவளை ஏற்றுக் கொண்டு மந்திரம், உபதேசம் அளிக்காத வரையில் தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாகக் கருத்து

உறுதியூண்டாள். தனது இருப்பிடத்தில் தங்கி, மூன்று நாட்களாக உணவையும், நீரையும் விட்டொழித்தாள். கிழவியின் இந்த மிகக் கடுமையான பரீட்சையைக் கண்டு நான் திகிலடைந்தேன். அவள் சார்பில் பாபாவிடம், இடையிட்டுப் பரிந்து பேசினேன். நான் கூறினேன்: “தேவா, தாங்கள் இவ்வாறாகத் தொடங்கியிருப்பது என்ன? தாங்கள் ஏராளமானவர்களை இவ்விடம் ஈர்த்து இழுக்கிறீர்கள். தங்களுக்கு அக்கிழவியைத் தெரியும். அவள் மிகவும் பிடிவாத முடையவளாகவும், தங்களையே முழுவதுமாகச் சார்ந்தும் இருக்கிறாள். தாங்கள் அவளை ஏற்றுக்கொண்டு உபதேசம் தந்தாலொழிய சாகும்வரை உண்ணாவிரம் இருப்பதாகத் தீர்மானித்து இருக்கிறாள். ஏதாவது மோசமாக நிகழ்ந்து விட்டால் மக்கள் தங்கள்மீது பழி சுமத்துவார்கள் : ‘பாபா அவளுக்கு உபதேசிக்கவில்லை. அதன் விளைவாக அவள் மரண மடைந்தாள்’ என்று கூறுவார்கள். எனவே அவள்மீது கருணை கூர்ந்து அவளை ஆசீர்வதியுங்கள். அவளுக்கு அறிவுறுத் துங்கள்”. அவளது தீர்மான உறுதியைக் கண்டு, பாபா அவளைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். பின்வருமாறு அவளிடம் உரையாற்றி அவளது மனப்போக்கை மாற்றினார்.

“ஓ அம்மா!* தேவையற்ற சித்ரவதைக்குத் தங்களை தாங்களே உட்படுத்திக்கொண்டு ஏன் சாவை எதிர்நோக்கு கிறீர்கள்? தாங்கள் உண்மையிலேயே எனது தாய். நான் தங்களது குழந்தை. என்மேல் இரக்கம் கொண்டு என்னை முழுமையும் கேட்பீர்களாக. நான் எனது சொந்தக் கதையையே சொல்கிறேன். அதைக் கவனமாக கேட்பீர்களானால், தங்களுக்கு அதனால் நன்மை விளையும். எனக்கு ஒரு குரு இருந்தார். அவர் ஒரு மிகப் பெரும் முனிவர். மிக அதிகமான கருணையுள்ளவர்.

நான் அவருக்கு நெடுங்காலம் சேவை செய்தேன். பன்னெடுங்காலம். எனினும், அவர் என் காதுகளில் எவ்வித மந்திரத்தையும் ஓதவில்லை. அவரை ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கவும், அவருடனேயே தங்கியிருந்து அவருக்குச்

* பாபா எப்போதும் பெண்களை அம்மா என்றும் ஆண்களை காகா, பாபா, பாவ் என்றும் அன்புடன் அழைப்பார்.

சேவை செய்யவும், எப்பாடுகள் பட்டாவது அவரிடமிருந்து சிறிது உபதேசங்கள் பெற வேண்டுமெனவும், எனக்குக் கூரிய ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால் அவருக்குத் தமக்கே உரிய வழிமுறை இருந்தது. அவர் என் தலையை மொட்டை அடிக்கச் செய்து இரண்டு பைசாக்களைத் தகுகிணையாகக் கேட்டார். நான் அவைகளை உடனே அளித்தேன். எனது குரு முழு நிறைவான வராய் இருப்பதால் அவர் ஏன் பணத்தைக் கேட்க வேண்டும்? அப்படியாயின் அவரை எங்ஙனம் பற்றற்றவர் என்று கூறவியலும்? என்று தாங்கள் கேட்பீர்கள் என்றால், காசுகளை அவர் லட்சியம் செய்யவில்லை என்று நான் ஒளிவு மறைவின்றி பதில் கூறுவேன். அவைகளைக் கொண்டு அவருக்கு ஆக வேண்டியது என்ன? அவர்தம் இரண்டு பைசாக்களாவன : (1) உறுதியான நம்பிக்கை, (2) பொறுமை அல்லது விடாமுயற்சி. இவை இரண்டு பைசாக்களை அல்லது பொருள்களை நான் அவருக்கு அளித்தேன். அவரும் மனம் மகிழ்ந்தார்.

எனது குருவிடம் தஞ்சமாக நான் பனிரெண்டு ஆண்டுகள் இருந்தேன். அவர் என்னை வளர்த்தார். உணவுக்கும் உடைக்கும் பஞ்சமில்லை. அவர் முழுமையும் அன்புடையவராக இருந்தார். ஆம், அவர் அன்பின் அவதாரமே ஆவார். எங்ஙனம் நான் அதை விவரிக்க இயலும்? அவர் என்னை மிகமிக அதிகமாக விரும்பினார். அவரைப்போன்ற குரு அபூர்வம். நான், அவரை நோக்கும்போது அவர் ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருப்பதாகக் காணப்பட்டார். பின்னர் நாங்கள் இருவரும் பேரின்பத்தில் நிரம்பி விடுவோம். இரவும், பகலும் நான் பசி தாகத்தை மறந்து அவரையே ஆழ்ந்து நோக்கிக்கொண்டு இருப்பேன். அவரின்றி நான் இருப்புக் கொள்ளாதவன் ஆனேன். எனக்கு, எனது தியானத்திற்கு அவரைத்தவிர வேறெவ்விதப் பொருளுமில்லை. அன்றி அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர எனக்கு வேறெவ்வித வேலையுமில்லை. அவரே எனது ஒரே அடைக்கலம். எனது மனம் எப்போதும் அவர்மீதே உறுதிப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. இதுவே ஒரு பைசா தகுகிணையாகும். **ஸபூரி** (பொறுமை அல்லது விடாமுயற்சி) என்பது மற்றொரு பைசாவாகும். குருவிடம் நான் பொறுமையுடனும் மிக நீண்ட காலம் வரையும் அவருக்குச் சேவை

செய்தேன். இந்தச் ஸ்பூரியானது உங்களை இவ்வுலக வாழ்க்கையென்னும் பெருங் கடலைக் கடப்பதற்குரிய தோணியிலேற்றி அக்கரை சேர்ப்பிக்கும். மனிதனிடத்தில் உள்ள ஆண்மையே ஸ்பூரி. அது பாவங்களையும் வேதனைகளையும் நீக்குகிறது. பல்வேறு வகைகளில் பேராபத்துக்களை விலக்குகிறது. எல்லா அச்சங்களையும் அப்பால் அகற்றுகிறது. கடைமுடிவாக உங்களுக்கு வெற்றி யளிக்கிறது. ஸ்பூரி நற்பண்புகளின் சுரங்கம். நல்லெண்ணங்களின் கூட்டாளி. **நிஷ்டா** (நம்பிக்கை)வும், ஸ்பூரி (பொறுமை)யும் ஒருவரையொருவர் மிக நெருக்கமாக நேசிக்கும் இரட்டைச் சகோதரிகளை நிகர்த்தவை.

என்னுடைய குரு ஒருபோதும் வேறெதையும் என்னிடமிருந்து எதிர்பார்த்ததில்லை. அவர் என்னை ஒரு போதும் புறக்கணித்ததும் இல்லை. எப்போதும் என்னைப் பாதுகாத்தார். நான் அவருடன் தங்கி வாழ்ந்தேன். சில சமயம் அவரை விட்டுப் பிரிந்து வாழ்ந்தேன். எனினும் நான் ஒருபோதும் அவர்தம் அன்புடைமைக்குத் தேவையோ, அன்பின்மையையோ கண்டதில்லை. தாய் ஆமையானது தனது இளங்குட்டிகள் தன் அருகில் இருப்பினும், தன்னை விட்டு நீங்கி ஆற்றின் அக்கரையில் இருப்பினும் தனது அன்புப் பார்வையால் பேணி வளர்க்கும். அதேவிதமாக, அவர் தம்முடைய கண்ணோட்டத்தினாலேயே எப்போதும் என்னைப் பாதுகாத்தார். ஓ அன்னையே, எனது குரு, எனக்கு எவ்வித மந்திரத்தையும் போதிக்கவில்லை. பின்னர் நான் எங்ஙனம் தங்களது காதுகளில் மந்திரத்தை ஓதமுடியும்? குருவின், ஆமையினத்தை நிகர்த்த அன்புக் கண்ணோட்டம் ஒன்றே நமக்கு மகிழ்ச்சியை நல்குகிறது. எவரிடமிருந்தும் மந்திரமோ, உபதேசமோ பெற முயலாதீர்கள். என்னையே உங்களது எண்ணங்கள், செயல்கள் இவற்றின் ஒரே குறிக்கோளாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். சந்தேகம் ஏதுமின்றி நீங்கள் நிச்சயம் பரமார்த்திகம் (வாழ்வின் ஆன்மீக குறிக்கோளை) எய்துவீர்கள். என்னை உங்களது முழு இருதயத்தோடு நோக்குங்கள். பதிலாக நானும் அங்ஙனமே தங்களை நோக்குவேன்.

இம்மகுதியில் அமர்ந்து கொண்டு நான் உண்மையையே பேசுகிறேன். உண்மையைத் தவிர வேறெதுவும் பேசவில்லை.

சாதனைகள் ஏதும். ஆறு சாத்திரங்களில் கைதேர்ந்த அறிவு ஏதும் தேவை இல்லை. உங்களது குருவினிடத்தில் நம்பிக்கையும் பற்றுறுதியும் கொள்ளுங்கள். குருவே தனி ஒருவரான நடத்துனர், இயக்குனர் என நம்புங்கள். தனது குருவின் பெருமையை அறிபவன். அவரையே ஹரிஹர பிரம்மமென்ற திரிமூர்த்தி அவதாரமென்று கருதுபவன், ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்." இவ்வாறாக அறிவுறுத்தப்பட்டு, கிழவி உடன்பட்டாள். அவள் பாபாவை வணங்கி உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிட்டாள்.

இக்கதையைக் கவனத்துடனும் கருத்துடனும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஹேமாட்பந்த அதன் குறிப்பு நுட்பத்தையும் பொருத்தத்தையும் குறித்துப் பெருமளவு ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். பாபாவின் இவ்வதிசய லீலையைக் கண்டுகொண்டு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அவர் உருகினார். அவர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பொங்கி வழியலானார். அவர்தம் தொண்டை அடைத்தது. ஒரு வார்த்தை கூட அவரால் பேச முடியவில்லை. சாமா அவரை இந்நிலையில் நோக்கி. "தங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? ஏன் மௌனமாகி விட்டீர்கள்? பாபாவின் கணக்கற்ற லீலைகள் இன்னும் எவ்வளவை நான் விவரிக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

இது தருணம் மத்தியான வழிபாடும், ஆரத்தி சடங்கும், மகுதியில் ஆரம்பமாகிவிட்டன என்பதை அறிவிக்கும் வகையில் மகுதியில் இருக்கும் மணி அடிக்கத் தொடங்கியது. எனவே சாமாவும் ஹேமாட்பந்தும் மகுதியை நோக்கி விரைந்தனர். பாபுஸாஹேப் ஜோக்(G) அப்போதுதான் வழிபாட்டைத் துவங்கி இருந்தார். பெண்கள் மகுதியினுள்ளே மேல்தளத்திலும் ஆண்கள் கீழே உள்ள திறந்த வெளித் தாழ்வாரத்திலும் நின்று கொண்டு ஆரத்தியைக் கோஷத்துடன் எல்லோரும் பலமாக மேளங்கள் முழங்கப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். சாமா தன் கூடவே ஹேமாட்பந்தையும் இழுத்துக் கொண்டு மேலே சென்றார். பாபாவுக்கு வலதுபுறம் அவரும், ஹேமாட்பந்த் முன்னாலும் அமர்ந்தனர். அவர்களைக் கண்டு சாமாவிடமிருந்து கொண்டு வந்த தக்ஷிணையைக் கொடுக்கும்படி ஹேமாட்பந்த்விடம் கேட்டார். ஹேமாட்பந்த் அவ்விடம் நேரே சென்றிருந்ததாகவும் சாமா ரூபாய்க்குப் பதிலாக நமஸ்காரங்களை அளித்ததாகவும் அவர்

அங்கேயே நேரில் இருப்பதாகவும் கூறினார். பாபா அதற்கு "நன்று. தாங்கள் இருவரும் சம்பாஷித்தீர்களா? அப்படி என்றால் நீங்கள் பேசியவைகள் அனைத்தையும் குறித்து எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றார். மணியோசை, மேளம். கோஷ்டிகானம் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாது ஹேமாட்பந்த் அவர்கள் பேசியதைக் கூற ஆவலாய் இருந்தார். அதை எடுத்துரைக்கவும் ஆரம்பித்தார். பாபாவும் அதைக் கேட்பதற்கு ஆவலாய் இருந்தார். எனவே அவர் தமது திண்டை விட்டு நீங்கி முன்னால் சாய்ந்து கொண்டார். தாம் உரையாடியவைகள் எல்லாம் மிகவும் மகிழ்வளிக்கின்றவை. சிறப்பாக கிழவியின் கதை மிக மிக அற்புதமானது என்றும், அதைச் செவி மடுத்ததன் பொருட்டு அவர் பாபாவின் லீலை விவரிக்க இயலாதது என்றும், கதை என்ற புறத்தோற்றத்தில் பாபா தம்மையே உண்மையில் ஆசீர்வதித்திருப்பதாகத் தாம் நினைப்பதாகக் கூறினார். பின்னர் பாபா "கதை அற்புதமானது, எங்ஙனம் நீங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டீர்கள்? நான் உங்களிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் விளக்கமாக அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே அவை அனைத்தையும் குறித்து எனக்கு இப்போது சொல்லுங்கள்" என்றார். ஹேமாட்பந்த் தான் சற்று முன்னர் கேட்ட தனது உள்ளத்தில் நிலையான முத்திரையை ஏற்படுத்திய கதையை முழுக்க விவரித்தார். இதைக்கேட்டு பாபா மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். மேலும் அவரை நோக்கி "இக்கதை உமதுள்ளத்தில் பதிவுற்றதா? அதன் குறிப்பு நுட்பத்தைப் பிடித்துக் கொண்டீரா" என்றார். அவர் "ஆம் பாபா! எனது மனத்தின் பதைபதைப்பு மறைந்தொழிந்தது. எனக்கு உண்மையான சாந்தியும் அமைதியும் கிடைத்தன. நான் உண்மையான வழியை அறியப் பெற்றேன்" என்றார்.

பாபா பின்வருமாறு உரைத்தார். "எனது நிகழ்முறை மிகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இக்கதையை நன்றாக ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆத்மாவின் ஞானத்தை (அனுபூதி) அடைவதற்குத் தியானம் இன்றியமையாதது. அதை இடையறாது பயிற்சித்தீர்களானால் விருத்திகள் (எண்ணங்கள்) அமைதிப்படுத்தப்படும். ஆசைகள் அற்ற நிலையில் இருந்து கொண்டு, நீங்கள் அனைத்துயிர் களிலும் இருக்கின்ற ஆண்டவன் மேல் தியானம் செய்யுங்கள். மனது

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பு நமது குறிக்கோள் எய்தப் பட்டுவிடும். ஞானமெனும் (சத்து) பண்பே திருவுருக்கொண்டது எனவும். மற்றும் உணர்வுத் திரளும் பேரானந்தமுமாகிய எனது உருவமற்ற இயல்பை எப்போதும் தியானம் செய்யுங்கள். இதைச் செய்யத் தங்களால் இயலாவிடில் இங்கே இரவும், பகலும் காண்பதைப் போன்று, உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையுள்ள எனது ரூபத்தைத் தியானம் செய்யுங்கள். இதைத் தாங்கள் செய்து கொண்டே போகும் போது தங்களின் விருத்திகள் (எண்ணங்கள்) ஒரே இலக்கில் குவிக்கப்படும். தியானம் செய்பவர், தியானம், தியானிக்கப்படும் பொருள் இவைகளிலுள்ள வேறுபாடு மறைந்துவிடும். தியானம் புரிபவர் உச்ச உணர்ச்சித் திரளுடன் ஒன்றி, பிரம்மத்துடன் கலந்து ஐக்கியமாய் விடுவார். தாய் ஆமை, நதியின் ஒரு கரையிலும் அதன் குட்டிகள் மறுகரையிலும் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு அது பாலோ, உஷ்ணமோ அளிப்பதில்லை. அதனுடைய கண்ணோட்டம் ஒன்றே அவைகளைப் போஷிக்கிறது. குட்டிகள் தமது தாயாரை ஞாபகத்தில் கொள்ளுதலைத் (தியானிப்பதை) தவிர வேறொன்றும் செய்வதில்லை. தாய் ஆமைகளின் கண்ணோட்டம் குட்டிகளுக்கு, காலூன்றிப் பெய்யும் அமுத மழையாகவும், ஊட்டப் பண்பிற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உள்ள ஒரே தோற்றுவாயாகவும் இருக்கிறது. குருவுக்கும், சீடர்களுக்கும் இடையிலுள்ள உறவும் அத்தகையதேயாகும்”.

பாபா இம்மொழிகளை உதிர்த்து முடிந்த பின்பு ஆரத்தி கோஷ்டிகானம் முடிவு பெற்றது. அனைவரும் உரக்க ஒரே குரலில் “ஸச்சிதானந்த சொரூபியாய் இருக்கிற ஸத்குரு ஸாயிநாத் மஹராஜுக்கு ஜெய்” என்று கூவினார்கள்.

அன்பார்ந்த வாசகர்களே! நாமும் இந்த நேரம் மகுதியில் கூட்டத்துடன் நின்று கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொள்வோம். ஐயஜய கோஷத்தில் நாமும் அவர்களுடன் பங்கு கொள்வோம்.

ஆரத்திச் சடங்கு முடிவடைந்த பின்னர் பிரசாதம் விநியோகிக்கப்பட்டது. வழக்கம் போல் பாபுஸாஹேப் ஜோக்(G) முன்னே வந்து பாபாவை வணங்கியபின் அவரின் உள்ளங்கை

நிறையக் கற்கண்டை அளித்தார். பாபா இவை முழுவதையும் ஹேமாட்பந்தின் கைகளில் திணித்து அவரிடம். "இக்கதையை உள்ளத்தில் இருத்தி நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொள்வீர்களேயானால் தங்களது நிலையும் கற்கண்டைப் போலவே சுவையுள்ளதுாகும். உங்களது எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேற்றப்படும். நீங்களும் சந்தோஷமாய் இருப்பீர்கள்" என்று கூறினார். ஹேமாட்பந்த் பாபாவின் முன்னால் பணிந்து வணங்கி "இவ்வாறே எனக்கு அனுகூலம் செய்யுங்கள். என்னை எப்போதும் ஆசீர்வதித்துக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார். பாபா அதற்கு "இக்கதையைக் கேட்டு, அதனைக் குறித்து தியானித்து, அதன் மெய்க் கருத்தை ஜீரணித்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது உங்களிடத்தே, தாமே உருவெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்ற ஆண்டவரை, நீங்கள் எப்போதும் ஞாபகமுட்டித் தியானித்துக் கொண்டிருப்பீர்கள்" என்று பதிலளித்தார்.

அன்பான வாசகர்களே! அப்போது, ஹேமாட்பந்த் கற்கண்டுப் பிரசாதத்தைப் பெற்றார். நாமும் இப்போது கற்கண்டுப் பிரசாதம் அல்லது இக்கதையின் அமிர்தத்தைப் பெறுகிறோம். அதை நாம் உளநிறைவடையும்வரை பருகுவோம். அதைத் தியானிப்போம். அதை ஜீரணித்துக் கொள்வோம். பாபாவின் அருளினால் வலிமையுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் இருப்போம். ஆமென். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில் ஹேமாட்பந்த் மற்றும் சில விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். அவைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

நமது குணத்தைப்பற்றி பாபாவின் அறிவுரை

பின்வரும் பாபாவின் மொழிகள் பொதுவானவை. விலை மதிக்க முடியாதவை. அவைகள் மனதில் இருத்தப்பட்டு அதற் கேற்பச் செயல்படுத்தப்பட்டால் எப்போதும் உங்களுக்கு நன்மை அளிக்கும். "ஏதேனும் உறவோ, தொடர்போ இல்லாவிடில் ஒருவரும் எங்கும் செல்லுவதில்லை, ஏதேனும் ஜீவராசிகளோ மனிதர்களோ உங்களிடம் வரநேர்ந்தால் அவர்களைப் பண்பின்றி

விரட்டிவிட வேண்டாம். அவர்களை நன்றாக வரவேற்று உரிய மரியாதையுடன் நடத்துங்கள். தாகமாய் இருப்போர்க்குத் தண்ணீர் கொடுத்த போதும், பசியாய் இருப்போர்க்கு உணவு அளித்த போதும், ஆடையற்றவர்களுக்கு ஆடையளித்த போதும், உட்காருவதற்கும் இளைப்பாறுவதற்கும் உங்களது திண்ணையை மற்றவர்க்கு அளித்தபோதும் ஸ்ரீஹரி நிச்சயம் மகிழ்வெய்துகிறார். யாராவது உங்களிடம் பணம் கேட்டு உங்களுக்கு கொடுக்க மனதில்லாமல் இருந்தால் கொடுக்கா தீர்கள். ஆனால் அவரைப் பார்த்து நாயைப் போன்று குரைக்க வேண்டாம். யாரேனும் நூற்றுக் கணக்கான விஷயங்களை உங்களுக்கு எதிராகக் கூறட்டும், ஆனால் கசப்பான எவ்விதத் திலும் அவர்களுக்கு பதில் அளிக்கும் படியான சீற்றங் கொள்ளா தீர்கள். இவ்வாறான விஷயங்களை எப்போதும் சகித்துக் கொண்டிருப்பீர்களேயானால் நீங்கள் நிச்சயம் மகிழ்ச்சி அடைவீர்கள். உலகம் தலைகீழாக மாறட்டும். நீங்கள் இருந்த இடத்திலேயே இருங்கள். உங்கள் இருப்பிடத்தில் நின்று கொண்டோ வசித்துக் கொண்டோ அனைத்து விஷயங்களும் உங்கள் முன்னர் கடந்து செல்லும் காட்சியினை அமைதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களாக! உங்களிடமிருந்து என்னைப் பிரிக்கும் வேற்றுமைச் சுவரை இடித்து விடுங்கள். பின்னர் நமது சந்திப்பிற்குரிய சாலையானது தடங்கலின்றியும் திறந்தும் இருக்கும். 'நான்' 'நீ' என்ற வேறுபாட்டுணர்வே குருவிடமிருந்து சீடனைப் பிரிக்கும் தடையரணாகும். அது அழிக்கப்பட்டாலன்றி இரண்டறக் கலத்தல் அல்லது ஐக்கியமாதல் இயலாது. கடவுளே சகலத்திற்கும் ஒரே உரிமையாளர் ("அல்லாமாலிக்"). வேறொரு வரும் நமது பாதுகாவலரல்ல. அவர் வேலை செய்யும் முறைமை அசாதாரணமானது, விலை மதிக்க முடியாதது. அறிவாலறிய முடியாதது. அவரது சங்கல்பமே ஈடேறும். அவர் நமக்கு வழி காட்டுவார். நமது உள்ளத்தின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வார். ருணானுபந்தத்தின் (முன்ஜென்மத்தின் உறவு) மூலமாகவே நாம் இணைந்துள்ளோம். ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருந்தும் சேவை செய்தும் நாம் மகிழ்ச்சியுடனிருப்போம். எவன் வாழ்க்கையின் மிகமிக உயர்ந்த குறிக்கோளை எய்துகிறானோ அவன் இறவாப் புகழுடையவன். மகிழ்ச்சியுடையவன். மற்றவர் எல்லாம்

வெறுமனே உளதாயிருக்கிறார்கள் அல்லது மூச்சு விடும் வரை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

நல்ல எண்ணங்களின் அவா நிறைவேற்றத்தை ஊக்குவித்தல்

நல்ல எண்ணங்களை ஸாயிபாபா எங்ஙனம் ஊக்குவித்தார் என்பதை அறிவது சுவாரசியமானது. அன்புடனும், பக்தியுடனும் முழுமையாக உங்களை நீங்கள் அவரிடம் சரணாகதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர் எவ்வளவோ விஷயங்களில் அடிக்கடி அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வதைக் காண்பீர்கள். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த உடனே உங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒரு நல்ல எண்ணம் உதிக்கின்றபோது அதையே பின்னர் பகற் பொழுதில் உள்முதிர்வுற அனுசரித்தால் உங்களது மனத்தின் அறிவுத்திறம், திறந்து வெளியிடப்பட்டு மனது அமைதியடையும் என்று யாரோ ஒரு முனிவர் கூறியிருந்தார். ஹேமாட்பந்த் இதை முயற்சிக்க விரும்பினார். ஒரு புதன்கிழமை இரவு படுக்கப் போகுமுன் அவர் சிந்தித்தார். "நாளை வியாழக்கிழமை ஒரு புனிதமான நாள், சீரடியும் மிகவும் புனிதமான இடம். எனவே நான் நாளை முழுவதும் ராம நாமத்தை நினைவூட்டிக் கொள்வதிலும், போற்றுவதிலும் கழிப்பேன்" என்றவாறு அவர் உறங்கினார். அடுத்த நாள் காலை அவர் துயில் நீங்கி எழுந்த போது எவ்வித முயற்சியும் இன்றி ராமநாமத்தை நினைவு கூர்ந்தார். தமது காலைக்கடமைகளை அவர் முடித்துக் கொண்ட பின், மலர்களுடன் பாபாவைக் காணச் சென்றார். தீக்ஷித் வாடாவிலிருந்து புறப்பட்டு, புட்டி வாடாவை (தற்போதைய சமாதி மந்திர்) சடந்து கொண்டிருக்கும் அதே தருணத்தில் பாபாவுக்கு முன்னால், மகுதியில் ஓளரங்காபாத்கர் என்னும் ஒருவரால் இனிமையாகப் பாடப்படுகின்ற ஓர் அழகிய பாடலைக் கேட்டார். அது ஏகநாதரின் 'குரு கிருபாஞ்ஜன் பாயோ மேரி பாயி....' என்ற பாடல். அப்பாடலில் அவர் குருவின் கடாക്ഷம் என்னும் ரூபத்தில் அஞ்சனம் அவருக்குக் கிடைத்தது என்றும், அது அவரின் பார்வையைத் திறந்துவிட்டு அவருக்கு ராமரை அகத்தும் புறத்தும், உறக்கத்திலும், கனவிலும், விழிப்பு நிலையிலும், எவ்விடத்தும் காணும்படிச் செய்தது என்றும் கூறினார். எவ்வளவோ பாடல்கள் இருக்கின்றன. பின்னர் ஏன் இக்குறிப்

பிட்ட பாட்டு பாபாவின் பக்தரான ஓளரங்காபாத்தகரினால் தேர்ந்
தெடுக்கப்பட வேண்டும். பகற்போதில் ராம நாமத்தை
இடைவிடாமல் பாடவேண்டும் என்ற ஹேமாட்பந்தின் தீர்மானத்
திற்கு ஊட்டமளிக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட
தல்லவா தனித்திறம் வாய்ந்த இந்நிகழ்வுப் பொருத்தம்!

உபதேசங்களின் வகைகள் - அவதூறு பேசுபவர்

(புறங்கூறுவோர்) கண்டிக்கப்படுதல்

அறிவுரை வழங்குவதற்கு, ஸாயிபாபாவிற்கு எத்தகைய
சிறப்பான இடமோ, குறிப்பிட்ட நேரமோ தேவையிருக்க வில்லை.
சந்தர்ப்பம் நேரிட்ட போதெல்லாம் தாராளமாக அவற்றை அவர்
வழங்கினார். ஒருமுறை பாபாவின் பக்தனொருவன் வேறொருவரை
அவர் அறியாதபடி மற்ற ஜனங்களின் முன்னிலையில் திட்டினான்.
தனது சகோதரரின் நன்மைகளையெல்லாம் புறத்தொதுக்கி அவரின்
குறைபாடுகள் குறித்து கேட்போர்கள் அருவருப்படையும்படியாகக்
கருத்துன்றி விரித்துப் பேசலுற்றான். அவசியமின்றி மற்றவர்களைப்
புறங் கூறுவது மக்களுக்குரிய ஒரு மனப்பாங்காக இருப்பதைப்
பொதுவாக நாம் காண்கிறோம். முனிவர்கள் இந்தப் புறங் கூறுதலை
வேறொரு கோணத்திலிருந்து நோக்குகிறார்கள். அழுக்கை
நீக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. மண், நீர், சோப்பு
முதலானவை. ஆனால் புறங்கூறுபவனுக்கோ அவனுக்கே
உரித்தான வழி இருக்கிறது. அவன் மற்றவர்களது அழுக்கை
(குறைபாடுகளை) தனது நாவினால் அகற்றி நீக்குகிறான்.
ஒருவகையில் அவன்தான் திட்டப்படுகின்ற வனுக்கே உதவுகிறான்.
இதற்காக அவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். புறங்கூறுபவனைத்
திருத்துவதற்கு ஸாயிபாபாவுக்கு அவருக்கே உரியதான வழி
இருக்கிறது. அவர் தமது நிறை பேரறிவினால் அப்புறம் கூறுவோன்
செயலை அறிந்திருந்தார். மதியம் அவர் அவனை லெண்டித்
தோட்டத்திற்கருகில் பார்த்த போது, வேலிக்கருகில் இருந்த
மலத்தை உண்ணும் ஒரு பன்றியை அவனுக்குச் சுட்டிக் காண்பித்து,
“பார், அது எத்தகைய சுவை மணச் சிறப்புடன் மலத்தைப்
பேராவலுடன் விழுங்குகிறது. உனது நடத்தையும் அத்தகையதே.
உனது தோழர்களை நீ மனதாரத் திட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாய்.

பல்வேறு நல்வினைகளைச் செய்ததன் பலனாக நீ மனிதனாகப் பிறந்திருக்கிறாய். இவ்வாறு நீ நடந்து கொண்டால் சீரடி உனக்கு எவ்விதத்திலாவது உதவி செய்யுமா?" என்று கேட்டு அவனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார். அப்பக்தன் இப்பாடத்தை உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு சென்றான் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

இவ்விதமாக பாபா அவசியம் நேரிட்ட போதெல்லாம் அறிவுரைகளை வழங்கிக் கொண்டேயிருந்தார். இவைகள் நமது மனதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அதன்படி செயலாற்றப்பட்டால் ஆன்மீக லட்சியம் (அனுபூதி) நெடுந்தொலைவில் இல்லை. என் ஹரி (கடவுள்) இருந்தால் அவர் எனது கட்டிலிலேயே எனக்கு உணவளிப்பார் என்னும் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. உணவு உடை விஷயத்தில் மட்டுமே இப்பழமொழி உண்மை. ஆனால் இதை நம்பி எவனாகிலும் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு ஆன்மீக விஷயங்களில் ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தால் அவன் படுவீழ்ச்சி எய்துவான். ஆன்ம உணர்வடைய தன்னைத்தான் தனக்கு இயலும் உச்ச அளவு செயலில் முனைவித்துக் கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவு அதிகம் அவன் பெருமுயற்சி கொள்கிறானோ அவ்வளவு அதிகம் அவனுக்கு நல்லது.

பாபா தாம், நிலம், காற்று, நாடு, உலகம், ஒளி, மோகஷம் ஆகியவை எங்கணும் இடங்கொண்டிருக்கும் சர்வவியாபி என்றும் தாம் ஒரு வரையறை உடையவரல்ல என்றும் கூறினார். பாபா மூன்றரை முழ உயரமுள்ள அவரின் உடம்பே என்று எண்ணுபவர்களின் தவறான கருத்தை நீக்குதற்பொருட்டாக அவர் இந்த ரூபத்திடல் தாமே அவதரித்துக் கொண்டார். இரவும் பகலும் எந்த பக்தனாவது பூர்ண ஆத்ம சர்ணாகதியுடன் அவர் மீதே தியானம் புரிவானாயின், அவன் அவருடன் இரண்டற, இனிப்பும் சர்க்கரையும் போன்றும், அலையும் கடலும் போன்றும், கண்ணும் ஒளியும் போன்றும் முழுமையான ஐக்கியத்தைத் துய்த்துணர்வான். பிறப்பு - இறப்பு என்னும் சுழலை ஒழித்து அமைதியுற வேண்டியவன் நேர்மையான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். அமைதியும், கட்டுப்பட்ட மனதுடனும் இருக்க வேண்டும். யாரையும் உடனே புண்படுத்தும் படியாக ஒருவரிடமும்

வெட்டென்று பேசக்கூடாது. எப்போதும் நல்வினைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். தானே உள்ளத்தாலும், உயிராலும் அவரிடம் சரணாகதியடைய வேண்டும். அதன் பின்னர் அவன் எதற்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவரையே முழுமையாக நம்புவனும் அவர்தம் லீலைகளையே கேட்டு அதையே விவரமாக எடுத்துக் கூறுபவனும் வேறெதைப் பற்றியும் சிந்திக்காதவனும் ஆத்மானு பூதியை அடைவது உறுதி. பாபா தமது பெயரையே நினைவில் வைக்கும்படியும் தம்மிடமே சரணாகதி அடையும்படியும் பலரைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் தாங்கள் யார்? (நான் யார் விசாரணை) என்று அறிய விரும்பியவர்களுக்கு சரவணத்தையும் (கற்றல்), மனனத்தையும் (தியானம்) அறிவுறுத்தினார். சிலரைக் கடவுள் பெயரை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்படியும், சிலரை அவரது லீலைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் படியும், சிலரைத் தமது பாத பூஜை செய்யும் படியும், சிலரை அத்யாத்மராமாயணம், ஞானேச்வரி மற்றும் பிற திருமுறை நூல்களைப் படிக்கும்படியும் அறிவுறுத்தினார். சிலரைத் தமது பாதத்தடியில் அமரும்படி இருத்தி வைத்தார். சிலரைக் கண்டோபா கோவிலுக்கு அனுப்பினார். சிலரை விஷ்ணுவின் ஆயிரம் நாமங்களை ஜபம் செய்யும் படியும், மற்றும் சிலரை சாந்தோக்ய உபநிஷதம், கீதையைக் கற்கும் படியாகவும் கூறினார். அவர்தம் உபதேசங்களுக்கு எவ்வித வரையறையோ கட்டுப்பாடோ கிடையாது. சிலருக்கு அதை நேரிடையாகவே கொடுத்தார். மற்றும் சிலருக்கு கனவில் காட்சிகள் மூலம் அளித்தார். குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாய் இருந்த ஒருவரின் கனவில் அவர் தோன்றி அவரது மார்பில் உட்கார்ந்து அழுத்தி, மதுவைத் தொடுவதில்லை என்று அவர் சத்தியம் செய்து கொடுத்த பின்பு அவரை விட்டகன்றார். சிலருக்கு கனவில் "குரு பிரம்மா" போன்ற மந்திரங்களை விளக்கினார். ஹடயோகம் பழகிக் கொண்டிருந்த பக்தர் ஒருவருக்கு ஹடயோகப் பயிற்சிகளை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று, அமைதியுடன் அமர்ந்து பொறுமையாய் (ஸ்பூரி) இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லியனுப்பினார். அவரது எல்லா வழிகளையும், செயல் முறைகளையும் விவரிக்க இயலாது. சாதாரண

உலக விவகாரங்களில் தமது செயல்களால் முன் உதாரணங்கள் அமைத்தார். அவைகளில் ஒன்று கீழே தரப்பட்டிருக்கிறது.

உழைப்புக்குக் கூலி

ஒருநாள் மத்தியான வேளையில் ராதாகிருஷ்ணமாயியின் வீட்டிற்கு அருகில் பாபா வந்து "எனக்கு ஒரு ஏணி கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறினார். சிலர் அதைக் கொண்டுவந்து பாபா குறிப்பிட்டபடி அதை ஒரு வீட்டுச் சுவரில் சாய்த்து வைத்தனர். வாமன் கோந்தக்கருடைய வீட்டுக் கூரையின் மீது ஏறி, ராதா கிருஷ்ணமாயியின் கூரையின் மீது நடந்து சென்று, மற்றொரு மூலையில் இருந்து கீழே இறங்கினார். பாபா எந்தக் குறிக்கோளுடன் இருந்தார் என்பதை ஒருவரும் அறிய இயல வில்லை. மலேரியா காய்ச்சலால் ராதாகிருஷ்ணமாயி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதை ஓட்டி விரட்டுதற் பொருட்டு அவர் மேலே ஏறியிருக்கலாம். கீழே இறங்கினவுடனே ஏணியைக் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு பாபா இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தார். சிலர் தைரியத்துடன் பாபாவை ஏன் அவர் இவ்வளவு அதிகம் கொடுத்தார் என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர் ஒருவரும் மற்றவர்களின் உழைப்பை வெறுமையாகக் கொள்ளக்கூடாது என்று கூறினார். உழைப்பவனுக்கு, அவனுக்கு உரியவைகள் ஒழுங்காகவும் தாராளமாகவும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பாபா அறிவுறுத்திய இக்கொள்கை பின்பற்றப்பட்டால், அதாவது உழைப்பிற்கான கூலி ஒழுங்காகவும் திருப்திகரமாகவும் அளிக்கப்பட்டால் தொழிலாளர்கள் இன்னும் சிறப்பாக வேலை செய்வார்கள். தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் லாபமடைவார்கள். இழுத்து மூடுவதற்கோ (Lock-out), வேலை நிறுத்தங்களுக்கோ இடமேயில்லை. தொழிலாளி முதலாளி மனஸ்தாபமும் இல்லை.

ஸ்ரீ ஸாயீயைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 20

தாஸ்கணுவின் பிரச்சனை காகாவின் வேலைக்காரப் பெண்ணால் தீர்ந்தது.

இவ்வத்தியாயத்தில் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தின் வேலைக்காரப் பெண்ணால் எங்ஙனம் தாஸ்கணுவின் பிரச்சனைக்கு வீடை காணப்பட்டது என்பதை ஹேமாட்பந்த் விவரிக்கிறார்.

முன்னுரை

ஸாயி (கடவுள்) முதலில் அருவமாய் இருந்தார். பக்தர்களுக்காக ஒரு ரூபத்தை அவர் புனைந்து கொண்டார். பிரபஞ்சம் என்னும் பெரும் நாடகத்தில் மாயை என்ற நடிகையின் உதவி யுடன் அவர் நடிகரின் பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்தார். நாம் ஸ்ரீஸாயியை (கடவுளை) ரூபகப்படுத்திக் கொள்வோம். அகக் காட்சியாக உருவாக்கிக் காண்போம். சீர்டிக்குச் சென்று மதிய ஆரத்திக்குப்பின் உள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கவனத்துடன் நோக்கு வோம். ஆரத்திச் சடங்கு முடிந்த பின்னர் ஸாயிபாபா மகுதிக்கு வெளியில் வந்து அதன் விளிம்பில் நின்று கொண்டு, மிகுந்த பட்சமும் அன்பும் கூடிய பார்வைகளுடன் பக்தர்களுக்கு உதியை வினியோகிப்பது வழக்கம். பக்தர்களும் அதே அளவு உணர்ச்சி வேகத்துடன் அவருடைய பாதங்களைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டனர். நின்று கொண்டும் அவரை உற்று நோக்கிக் கொண்டும் உதிமழையை மகிழ்ந்தனுபவித்தார்கள். பாபா கை நிறைய உதியை பக்தர்களின் கைகளில் கொடுத்து அவர்களது நெற்றியில் நமது கைவிரல்களால் பூசிவிட்டார். அவர் தம்முடைய இதயத்தில் அவர்களுக்காகக் கொண்டிருந்த அன்பு எல்லையற்றது. பிறகு அவர் பக்தர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு அளவளாவினார். "ஓ பாவ், சாப்பிடச்

செல்லும், அண்ணா, நீர் உமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும்; ஓ பாபு, உமது உணவை மகிழ்ச்சியுடன் சாப்பிடும்". இவ்வாறாகவே ஒவ்வொரு பக்தரையும் அழைத்துப் பேசி அவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பினார். இப்போதும் கூட இக்காட்சிகளை உங்களது கற்பனையைத் தட்டி விடுவதின் மூலம் நீங்கள் மகிழ்ந்து அனுபவிக்கலாம். நீங்கள் அவைகளைக் கண்டு இன்புறலாம். இப்போது சாயியை அவரது பாதங்களிலிருந்து முகம் வரைக்கும் நமது மனக்காட்சிக்குமுன் கொணர்ந்து அவரைத் தியானிப்போம். அவர் முன்னிலையில் தாழ்மையுடனும், அன்புடனும், மரியாதையுடனும் வீழ்ந்து பணிந்துவிட்டு இவ்வத்தியாயத்தின் கதைக்குத் திரும்பி வருவோம்.

ஈசா உபநிஷதம்

தாஸ்கணு ஒருமுறை ஈசா உபநிஷதத்துக்கு மராத்திய விளக்க உரை எழுத ஆரம்பித்தார். முதலில் இவ்வுபநிஷதத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான கருத்து ஒன்றை மேற்கொண்டு தொடருமுன் கூறுவோம். வேத ஸம்ஹிதையின் மந்திரங்களில் அது உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால் அது மந்திரோபநிஷதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வாஜஸனேய ஸம்ஹிதையின் (யஜுர் வேதம்) இறுதியான அல்லது நாற்பதாவது அத்தியாயத்தை இணைத்து உருவாக்குதவதால் வாஜஸனேய ஸம்ஹிதோபநிஷத் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பிராம்மணங்களிலும், ஆரண்யகங்களிலும் (மந்திரங்கள், வைதீகச் சடங்குகள் பற்றி விளக்கும் வியாக்கியானங்கள்) காணப்படும் வேத ஸம்ஹிதைகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதால், இதுவே மற்ற எல்லா உபநிஷதங்களையும்விடச் சிறப்பானது என்று கருதப்படுகிறது. இது மட்டுமன்று, மற்ற உபநிஷதங்கள் எல்லாம் ஈசா உபநிஷத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளைப் பற்றிய வியாக்கியானங்களேயாகும் என்று எண்ணப்படுகிறது. உதாரணமாக உபநிஷதங்களிலேயே பெரிதான பிரஹ்தாரண்யக உபநிஷதமாவது ஈசா உபநிஷத மூலத்தோடு இணைந்த விளக்கவுரை என்று பண்டிட் ஸத்வலேகர் கருதுகிறார்.

புரஃபசர் R.D. ரானடே கூறுகிறார் கூறுகிறார் : "ஈசா

உபநிஷதம் ஒரு சிறிய உபநிஷதமேயாகும். இருப்பினும் அசாதாரணமாக, துளைத்து உட்செல்லும் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவுத் திறத்தைக் காட்டுகின்ற பல குறிப்புக்களையும் அது பெற்றிருக்கின்றது. பதினெட்டே செய்யுட்களுள்ள குறுகிய வட்டப்பரப்பில், ஆத்மாவைக் குறித்து மதிப்பு மிகப் பெற்ற அகநிலை உணர்வு சார்ந்த வர்ணனையை, தீயன செய்யத் தூண்டும் மயக்கங்களுக்கும், கவலைகளுக்கும் இடையில் கலக்கமுறாத முழுநலம் வாய்க்கப்பட்ட கர்மயோகம் என்னும் போதனைத் தொகுப்பிற்கு முன்னோடியான அறிவிப்பை, இறுதியாக ஞானம், கருமம் இவைகளின் தகுதிகளைப் பற்றிய கருத்து முரண்பாடு நீக்கத்திற்குரிய ஒரு விளக்கத்தை அளிக்கிறது. ஞானம், கருமம் என்ற எதிரிடைகளின் வாதப் பொருத்தமுடைய கூட்டிணைப்பே உபநிஷத்தின் ஆணிவேரில் உறைந்திருக்கும் மிகமிக மதிப்புள்ள கருத்தாகும். உயர்நிலை இணைப்பாக்கத்தின் போது பேதம் துடைத்தழிக்கப்படுகிறது. (Page 24 of the Constructive Survery of The Upanishadic Philosophy) அவர் மற்றுமோர் இடத்தில் நீதி, மறை மெய்ம்மை, நுண்பொருள் கோட்பாட்டியில் இவைகளின் ஒருமித்த கலவையே ஈசா உபநிஷத்தின் பாடல்கள் என்றும் கூறுகிறார். (ibid Page 41).

மேலே தரப்பட்ட இவ்வுபநிஷதத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கங்களால், வட்டாரப் பேச்சு மொழியில் இதனை மொழி பெயர்ப்பது என்பதும் சரி நுட்பமான அதே அர்த்தத்தைக் கொணர முற்படுவதும் எவ்வளவு கடினமானது என்று எவரொருவரும் அறிய இயலும். தாஸ்கணு இதைச் செய்யுள் செய்யுளாக மராத்திய ஒலி யாப்பு வகையில் மொழி பெயர்த்தார். ஆயினும் உபநிஷத்தின் சாராம்சத்தை அவர் புரிந்து கொள்ளாததால் தமது செயல் நிறைவு பற்றி அவர் திருப்தி கொள்ளவில்லை. மன நிறைவடையாதவராய் சில அறிஞர் களைத் தனது சந்தேகங்கள் பற்றியும், கஷ்டங்களைப் பற்றியும் கலந்து ஆலோசித்து அவர்களுடன் அதைப்பற்றி மிகவும் விரிவாக விவாதிடத்தார். அவர்கள் அவைகளுக்கு விடை காணவும் இல்லை. அறிவாராய்ச்சி முறை சார்ந்தோ, திருப்தி யுடையதோவாகிய விளக்கமும் அளிக்க வில்லை. எனவே தாஸ்கணு இதனைப் பற்றிச் சிறிது மன உளைவுடன் இருந்தார்.

ஸத்குரு ஒருவரே விளக்கமளிக்க உரிமையும் தகுதியும் உடையவர்

நாம் பார்த்தவிதமாக இவ்வுபநிஷதம் வேதங்களின் சாராம்சமாகும். அது ஆத்மானுபூதியின் விஞ்ஞானமாகும். அது பிறப்பு, இறப்பு என்னும் கட்டுக்களை அறுத்தெறியக்கூடிய, நம்மை விடுவிக்கின்ற அரிவாள் அல்லது ஆயுதமாகும். எனவே, தாமே ஆத்மானுபூதி அடையப்பெற்ற ஒருவரே உபநிஷதத்திற்கு உண்மையான சரியான விளக்கம் அளிக்க முடியும் என்று அவர் நினைத்தார். தாஸ்கணுவை ஒருவரும் திருப்திப்படுத்த இயலாதபோது, ஸாயிபாபாவை இதுவிஷயமாக அவர் கலந்து ஆலோசிக்க முடிவு செய்தார். சீர்டிக்குப் போக அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் நேரிட்டபோது ஸாயிபாபாவை, அவர் கண்டார். அவர்முன் வீழ்ந்து பணிந்தார். ஈசா உபநிஷத்தைப் பற்றிய தனது கஷ்டங்களைத் தெரிவித்து, அதைப்பற்றிய சரியான தீர்வு தரும்படி அவரை வேண்டிக் கொண்டார். ஸாயிபாபா அவரை ஆசீர்வதித்துக் கூறியதாவது : "நீ கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எவ்விதக் கஷ்டமும் இல்லை. நீ வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகும் வழியில் விலேபார்லேயில் காகாவின் (காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தின்) வேலைக்காரி உனது சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பாள்". பாபா இதைச் சொல்லும்போது அங்கிருந்து இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மக்கள் பாபா வேடிக்கை செய்கிறார் என்றும், "கல்வி அறிவற்ற வேலைக்காரி ஒருத்தி இவ்வாறான சிக்கல்களை எங்ஙனம் தீர்த்து வைக்க முடியும்?" என்றும் சொல்லிக்கொண்டனர். ஆனால் தாஸ்கணுவோ வேறு விதமாக எண்ணினார். பாபா எதைப் பேசியபோதும் அவைகள் உண்மையில் நிறைவேறியே தீரும். பாபாவின் சொல்லே பிரம்மத்தின் (ஆண்டவனின்) ஆணைப், பத்திரமாகும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார்.

காகாவின் வேலைக்காரி

பாபாவின் மொழிகளில் முழுமையான நம்பிக்கைக் கொண்டு சீர்டியை விட்டு அவர் விலேபார்லேவிற்கு (பம்பாயின் புறநகர்ப் பகுதி) வந்து காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்துடன் தங்கினார்.

அடுத்தநாள் காலை தாஸ்கணு மகிழ்வாக ஒரு சிறு துயில் கொண்டிருக்கும் போது (சிலர் அவர் வழிபாடு செய்து கொண்டிருக்கும்போது என்று கூறுகின்றனர்) ஒரு ஏழைப் பெண் அழகான பாடல் ஒன்றை இனிமையான குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். பாடலின் உட்பொருளாவது "கருஞ்சிவப்புக் கலர் புடவை, அது எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கிறது. அதன் எம்ராய்டரி வேலை எவ்வளவு நேர்த்தியாய் இருக்கிறது. அதன் முந்தானையும், பார்டரும் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றது" என்பதாக. அவரை வெளியே ஈர்க்கும் அந்த அளவிற்கு அப்பாடவை அவர் விரும்பினார். வெளியே வந்து பார்த்தபோது காகாஸாஹேப்பின் வேலைக்காரனான நாம்யாவின் சகோதரியான ஒரு சிறுமியால் அது பாடப்பெற்றதைக் கண்டார். அப்போது அச்சிறுமி பாத்திரம் கழுவிக்கொண்டு இருந்தாள். அவளது மேனியில் கிழிந்த கந்தை ஒன்றே இருந்தது. அவளது வறுமையான நிலையையும், அவளது களிப்பான உளப்பாங்கையும் கண்டு தாஸ்கணு அவளுக்காகப் பரிதாபப் பட்டார். அடுத்த நாள் ராவ்பகதூர் M.V. ப்ரதான் என்பவர் ஒருவருக்கு ஒரு ஜதை வேஷ்டி கொடுத்தபோது, அவரை தாஸ்கணு அந்த ஏழைச் சிறுமிக்கு ஒரு புடவை வாங்கி அளிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ராவ் பகதூரும் நல்ல சிற்றாடை (சிறிய புடவை) ஒன்றை வாங்கிவந்து அவளுக்கு அதை அன்பளிப்புச் செய்தார். பசியால் வாடும் ஒருவனுக்கு, அதிஷ்டவசமாக உண்பதற்கு நல்ல விருந்து கிடைக்கப் பெற்றதைப் போன்றே, அவளது களிப்பு கரைகாணாது போயிற்று. மறுநாள் புதிய புடவையை அவள் அணிந்து கொண்டாள். பெருமகிழ்ச்சியுடனும். கொண்டாட்டத் துடனும் சுற்றிச் சுற்றி ஓடினாள். சுழன்று நடனம் ஆடினாள். மற்றச் சிறுமிகளுடன் ஃபுகடி விளையாடி அவர்களை எல்லாம் வென்றாள். அதற்கடுத்த நாள் புதிய புடவையை வீட்டில் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, தனது பழைய கிழிந்த கந்தையையே அணிந்து வந்தாள். ஆனால் முன்தினம் காணப்பெற்ற மாதிரியே அதே அளவு ஆனந்தத்துடன் காணப்பட்டாள். இதைக் கண்ணுற்ற தாஸ்கணுவின் இரக்கவுணர்ச்சி, புகழ்ச்சியாக மாறியது. அச்சிறுமி ஏழையானதால் கிழிசல் கந்தலையே அணிய வேண்டும். ஆனால் தற்போது அவளிடம் ஒரு புதுப்புடவை இருக்கிறது. அதை அவள்

பத்திரப்படுத்தி இருக்கிறாள். பழைய கந்தலையே உடுத்தியும், எள்ளளவும் துன்பமோ, மனச்சோர்வோ இல்லாதபடி அவற்றை அவள் தாங்கிக் கொண்டாள். இவ்வாறாக நமது இன்ப, துன்ப உணர்ச்சிகள் எல்லாம் நமது மனத்தின் பாங்கைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன என்பதை அவர் உணர்ந்தார். இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே அவர் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து கடவுள் முன்னும் பின்னும் எல்லாத் திசைகளிலும், எல்லாப் பொருள் களிலும் சூழ்ந்து ஊடுருவி இருக்கிறார் என்றும், கடவுளால் அவனுக்கு வழங்கப்பட்டவையனைத்தும், உறுதியாக அவனது நன்மைக்கேயாகும் என்னும் மறுக்க இயலாத் திட நம்பிக்கையுடன் கடவுளால் தனக்கு அருளப்பட்டவைகள் அனைத்தையும் மகிழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் உணர்ந்தார். இக்குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஏழைச் சிறுமியின் வறுமை நிலை, அவளது கிழிசல் கந்தை, புதுப் புடவை, அதை அன்பளித்தவர், அன்பளிப்பைப் பெற்றவள், அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதல் எல்லாம் கடவுளின் கூறுகளே. அவரே எல்லா வற்றிலும் ஊடுருவிப் பரந்து இருக்கிறார். இவ்விடத்தில் தாஸ்கணு உபநிஷதப் பாடத்தின், நடைமுறைச் சான்று விளக்கத்தினைப் பெற்றார். எதுநேரினும் அது கடவுளின் ஆணை என்றும், கடைமுடிவாக அது நமக்கு நன்மை அளிக்கும் என்ற தமக்குரியதானவைகளிடம் திருப்தி கொள்ளாதல் ஆகிய பாடமுமாகும்.

தன்னேரில்லாத போதனை முறைமை

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சியிலிருந்து பாபாவின் வழிகள் தனித் தன்மை வாய்ந்தன, மற்றவற்றினின்றும் மாறுபாடானவை என்பதை வாசகர்கள் காண்பார்கள். பாபா ஒரு போதும் சீரடியை விட்டுச் சென்றதில்லையாயினும் அவர் சிலரை மச்சிந்த்ர காட்டுக்கும் சிலரை கோலாப்பூர் அல்லது ஷோலாப்பூருக்கும் சாதனைகள் பயில்வதற்கு அனுப்பினார். சிலருக்குத் தமது வழக்கமான ரூபத்தில் தோன்றினார். சிலருக்கு, விழிப்பு நிலையிலோ, அல்லது கனவிலோ, இரவிலோ அன்றிப் பகலிலோ தோன்றி அவர்களது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்தார். தமது அடியவர்கட்கு பாபா உபதேசிக்கக் கையாண்ட எல்லா வழிகளையும் விவரிப்பதென்பது இயலாத காரியம். இக்குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் அவர் தாஸ்கணுவை

விலேபார்லேக்கு அனுப்பினார். அங்கே வேலைக்காரியின் மூலம் அவரது பிரச்சனையை பாபா தீர்த்து வைத்தார். தாஸ்கணுவை வெளியே அனுப்பியிருக்க வேண்டியதில்லை. நேரிடையாகவே பாபா அதை அவருக்குக் கற்பித்து இருக்கலாம் என்று கூறுவோர்க்கு பாபா சரியான அல்லது மிகச்சிறந்த வழியையே பின்பற்றினார் என்று நாம் கூறுகிறோம். அல்லாவிடில் ஏழைச் சிறுமியும் அவளது புடவையும் கடவுளால் வியாபிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்னும் பெரியதோர் பாடத்தினை தாஸ்கணு எவ்வாறுதான் கற்றிருக்க முடியும்!

இவ்வுபநிஷத்தைப் பற்றிய மற்றொரு உயர்ந்த பகுதியைக் கூறி இவ்வத்தியாயத்தை முடிக்கிறோம்.

ஈசாவின் நீதி

ஈசா உபநிஷதத்தின் முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்று அது அளிக்கும் நீதிபோதனைகள். நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலைகளைக் குறித்து உபநிஷதங்களில் காணும் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிச்சயமாக உபநிஷதத்தின் நீதியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உபநிஷதத்தின் ஆரம்ப மொழிகளே கடவுள் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார் என்பதை நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இந்த நுண்பொருள் கோட்பாட்டியல் நிலையென்று தெளியப்பட்ட முடிவிலிருந்து கிளைத்தெழும் பிறிதோர் முடிவாக அது அளிக்கும் நீதிபோதனை : அவரே யாண்டும் நிலவியுள்ளார். தனக்குக் கடவுளால் அருளப்பட்ட எவையும் நிச்சயமாக நன்மைக்காகவே ஆனது என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையில் கடவுள் தனக்கு அருளிய யாவற்றையும் மகிழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். பிறர் பொருளைக் கண்டு பேராசைப்படுவதை உபநிஷதம் தடுக்கிறது என்பது இயல்பாகவே தொடர்ந்து அறியப்படுகிறது. யாதாகினும் கடவுளின் ஆணையேயென்றும் எனவே, அது நமக்கு நன்மை யளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் நமக்குள்ளவைகளைக் கொண்டு நாம் திருப்தியடைய வேண்டும் என்று நாம் பொருத்தமாகவே அறிவுறுத்தப்படுகிறோம். மற்றுமொரு நீதிபோதனை யாதெனின் சாஸ்திரங்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்

அக்கருமங்களை, 'ஆண்டவரது சங்கல்பத்தினை அமைவடக்கத் துடன், ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' என்ற நம்பிக்கை கொண்ட மனப்பாங்குடன் மனிதன் தனது வாழ்நாளை எப்போதும் கருமம் செய்து கொண்டிருப்பதிலேயே கழிக்க வேண்டுமென்பதே யாகும். செயலின்மையென்பது, இவ்வுபநிஷதத்தின்படி, நமது ஆன்மாவை அரிக்கும் புழுவாகும். மனிதன் இம்முறைப்படி கர்மங்கள் புரிவதாலேயே தனது வாழ்நாளைக் கழிக்கும் போது மட்டுமே நைஷ்காம்யமென்கின்ற முழு நிறை நிலையை எய்துவதை எண்ண இயலும். முடிவாக அதன் வாசகங்கள் கூறுவதாவது "ஆத்மாவினுள் அனைத்து ஜீவராசிகளையும், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் ஆத்மாவையும் காண்கின்றவன் - உண்மையில் அனைத்து ஜீவராசிகளும் மற்றும் உள்ளதாய் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்ட அப்பேர்ப்பட்ட மனிதன் எங்ஙனம் மயக்க நிலைக்கு ஆட்பட இயலும்? ஆழ்ந்த மனத்துயரமடைவதற்கு அவனுக்கு அடிப்படைக் காரணம் யாதாக இருக்க முடியும்? வெறுப்புணர்வு, சித்தத்தின் மயக்கம், ஆழ்ந்த மனத்துயரம், யாவும் ஆத்மாவை யாண்டும் தரிசிக்க இயலாத நமது பண்பிலிருந்தே கிளம்புகின்றன. ஆயின் எவனொருவன் அனைத்துப் பொருள் களிலும் ஏகத்தையே (ஒருமையையே) தெளிவாக உணர்கின்றானோ, எவனுக்கு ஒவ்வொரு பொருளும் ஆத்மாகி விட்டதோ, அதே உண்மையின் காரணமாக, மனித இனத்தின் குறைபாடுகளினால், இனி ஒருபோதும் பாதிக்கப்படாத வனாகின்றான்."

(Page 169 - 170 of the Creative Period by M/s. Belvalkar and Ranade)

ஸ்ரீ ஸாய்யைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 21

(1) V.H. டாகூர், (2) அனந்தராவ் பாடண்கர்,
(3) பண்டரீபுரத்து வக்கீல் ஆகியோரின் கதைகள்

இவ்வத்தியாயத்தில் விநாயக் ஹரிச்சந்திர டாகூர், பூனாவைச் சேர்ந்த அனந்தராவ் பாடண்கர், பண்டரீபுரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வக்கீல் ஆகியோரின் கதைகளை ஹேமாட்பந்த் விவரிக்கிறார். இந்தக் கதைகளெல்லாம் நிறைந்த சுவையானவை. அவைகளை மிகவும் கவனத்துடன் கற்றுக் கிரகித்துக் கொண்டால் வாசகர்களை அது ஆன்மீகப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்லும்.

முன்னுரை

முற்பிறவிகளில் சேகரித்த நல்வினைகள் என்ற ரூபத்திலுள்ள நமது நல்ல அதிர்ஷ்டமே முனிவர்களின் கூட்டுறவை நாம் பெறுவதற்கு அடிகோலி. அதனால் பயன் எய்தும்படி செய்கின்றது என்பது பொதுவான நியதியாகும். இந்நியதியின் விளக்கமாக ஹேமாட்பந்த் தமது சொந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் காண்பிக்கிறார். பம்பாயின் புறநகர்ப் பகுதியான பாந்த்ராவில் பல ஆண்டுகளாக அவர் ஒரு ரெஸிடெண்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்தார். பீர்மெளலானா என்னும் பெயருடைய புகழ்பெற்ற முகமதிய முனிவர் ஒருவர் அங்கு வசித்து வந்தார். பல ஹிந்துக்கள், பார்ஸியர்கள் மற்றும் பல மதத்தினரும் அவரிடம் சென்று தரிசனம் பெறுவது வழக்கம். இனூஸ் என்ற பெயர் கொண்ட அவருடைய முஜாவர் (பூசாரி) இரவும், பகலும் பலமுறை அவரைச் சென்று தரிசிக்கும்படி ஹேமாட்பந்தை வற்புறுத்தி வந்தார். ஆனால் என்ன காரணத்தாலோ அவரால் பீர் மெளலானாவை தரிசிக்க

முடியவில்லை. பல ஆண்டுகட்குப் பிறகு அவருடைய முறை வந்தது. சீர்டிக்கு அவர் அழைக்கப் பட்டார். அவர் அங்கேயே ஸாயிபாபாவின் தர்பாரில் நிரந் தரமாகச் சேர்க்கப்பட்டார். துரதிர்ஷ்டம் உள்ளவர்கள், முனிவர் களின் இத்தொடர்பைப் பெறுவதில்லை. அதிர்ஷ்டசாலிகள் மட்டுமே அதைப் பெறுகிறார்கள்.

முனிவர்களின் நிறுவனங்கள்

நினைவுக்கும் எட்டாத பழங்காலத்திலிருந்து இவ்வுலகில் முனிவர்களுடைய நிறுவனங்கள் (ஆசிரமங்கள்) இருந்து வந்திருக்கின்றன. வெவ்வேறு முனிவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் தம்மைத்தாம் தோற்றுவித்துக் கொண்டு (அவதரித்து) தங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணித் திட்டங்களை நிறைவேற்று கிறார்கள். அவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் செயலாற்றிய போதும் அவர்கள் அனைவரும் ஒருவரேயாவார். அனைத்தும் வல்ல பரம்பொருள் என்கின்ற பொதுவான ஆணையுரிமையின் கீழ் அவர்கள் அனைவரும் ஒத்தியைவுடன் செயல்படுகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மற்றவர்கள் தத்தம் இடங்களில் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மிக நன்றாகவே தெரியும். தேவை ஏற்படும்போது பிறிதொருவரின் வேலையை அவர்கள் நிறைவு செய்கிறார்கள். இதை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி கீழே தரப்படுகிறது.

திரு. டாகூர்

திரு. V.H. டாகூர் B.A., என்பவர் வருவாய்த்துறை அலுவல கத்தில் ஒரு குமாஸ்தா. அவர் ஒருமுறை ஒரு சர்வே கோஷ்டி யுடன் பெல்காழுக்கு (தெற்கு மஹாராஷ்டிரம்) அருகில் உள்ள வட்காங்வுக்கு வந்தார். அங்கு அவர் கன்னட முனிவர் ஒருவரைக் (அப்பா) கண்டு அவர்முன் வணக்கம் செலுத்தினார். நிச்சல தாஸின் "விசார சாகரம்" என்ற நூலின் (வேதாந்தத்தைப் பற்றிய இயன்மதிப்பார்ந்த இலக்கியப் படைப்பு) ஒரு பகுதியை அவையோரின் முன் எடுத்து விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். டாகூர் புறப்படுவதற்காக முனிவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற போது அவர் "நீ இந்தப் புத்தகத்தைக் கற்க வேண்டும். அங்ஙனம்

செய்வாயேயாகில் உனது விருப்பங்கள் நிறைவேற்றப்படும். எதிர்காலத்தில் உனது அலுவலகக் கடமைகளின் நிமித்தமாக நீ வடக்கே செல்லும்போது உனது நல்ல அதிர்ஷ்டத்தினால் ஒரு பெரிய முனிவரைக் காண்பாய். அவர் உனக்கு எதிர்காலத்திற்கு உரிய வழியைக் காண்பிப்பார். உனது மனதுக்கு ஓய்வு கொடுத்து உன்னை மகிழ்ச்சி செய்வார்" என்று கூறினார்.

பின்னர் அவர் ஜுன்னருக்கு மாற்றப்பட்டார். நானேகாட் என்ற நானே மலைத்தொடரை அவர் கடந்து செல்லவேண்டிய தாய் இருந்தது. மலைத்தொடர் மிகவும் செங்குத்தானதாகவும் கடப்பதற்கு இயலாததாயும் இருந்தது. அதனைக் கடக்க ஒரு எருமை மாட்டைத் தவிர வேறு எவ்விதப் போக்குவரத்து வசதியும் இல்லை. எனவே மலைத்தொடரின் மீது செல்வதற்கு அவர் எருமையின் மீது சவாரி செய்ய வேண்டியதாயிற்று. அது அவரை மிகுந்த அசௌகரியத்திற்கும் வலிக்கும் உட்படுத்தியது. பின்னர் அவர் கல்யாணுக்கு உயர்ந்த பதவியில் மாற்றப்பட்டார். அங்கு அவருக்கு நானாஸாஹேப் சாந்தோர்க்கரின் பழக்கம் ஏற்பட்டது. ஸாயிபாபாவைப் பற்றி அவரிடமிருந்து நிரம்பக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பார்க்க விரும்பினார். அடுத்த நாள் நானாஸாஹேப் சீர்டிக்கு செல்ல வேண்டும். அவர் டாகூரையும் தன்னுடன் கூட வரும்படி அழைத்தார். டாகூரால் அவருடன் செல்ல இயலவில்லை. ஏனெனில், ஒரு சிவிலி வழக்கு விஷயமாக அவர் தானே சிவிலி கோர்ட்டில் ஆஜராக வேண்டியது இருந்தது. எனவே, நானாஸாஹேப் தனியாகச் சென்றார். டாகூர் தானேவுக்குச் சென்றார். ஆனால், அங்கு விசாரணை ஒத்திப்போடப்பட்டது. பின்னர், அவர் தாம் நானாஸாஹேப்புடன் செல்லாததற்கு பச்சாதாபப்பட்டார். எனினும், அவர் சீர்டிக்குச் சென்றார். அங்குச் சென்றபோது அதற்கு முதல் தினமே நானாஸாஹேப் சீர்டியை விட்டுச் சென்றதாக அறிந்தார். அவ்விடத்தில் சந்தித்த அவருடைய மற்ற நண்பர்கள் அவரை பாபாவிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அவர் பாபாவைத் தரிசித்து அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கியது. அவர் உடம்பு புல்லரித்தது. சிறிது நேரத்திற்குப்

பின்னர் எங்கும் நிறை பேரறிவாளராகிய பாபா அவரை நோக்கி “இவ்விடத்தினுடைய வழியானது கன்னடதேச முனிவராக ‘அப்பா’வின் உபதேசங்களைப் போன்றோ, நானேகாட்டின் எருமைச் சவாரியைப் போன்றோ அவ்வளவு எளிதானதன்று. இவ்வாத்மீக வழியில், அது மிகவும் கடினமானதாகையால் நீர் உமது மிகச்சிறந்த கடுமையான முயற்சியைக் கைக்கொள்ளுதல் அவசியமாகும்” என்று கூறினார். தாம் மட்டுமே அறிந்த இத்தகைய உட்கருத்து வளஞ்செறிந்த அடையாளங்களையும், சொற்களையும் கேட்டு டாகூர் ஆனந்தக் களிப்பில் மூழ்கினார். கன்னடதேச முனிவரின் மொழிகள் உண்மையானதைத் தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் அவர் தனது இரு கரங்களையும் கூப்பி வணங்கித் தன் சென்னியை பாபாவின் பாதங்களில் வைத்து, தாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டும் என்று வேண்டினார். பின்னர் பாபா கூறினார் : “அப்பா உன்னிடம் சொன்னது சரியானதே. ஆனால், இவைகள் பயிலப்பட்டு வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும். வெறும் கல்வியினால் பயனேதும் இல்லை. நீங்கள் சிந்தித்து, கற்றபடி நெறியில் நின்றல் வேண்டும். இல்லாவிடில் அவைகளால் ஒரு பலனும் இல்லை. குருவின் அனுக்கிரஹமின்றியும், ஆத்மானுபூதியின்றியும் உள்ள வெறும் ஏட்டுப் படிப்பும் பயனில்லை.” ‘விசார சாகரம்’ என்ற நூலின் கோட்பாட்டியலான பகுதி டாகூரினால் படிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் சீரடியில் அவருக்கு நடைமுறையிலான வழி காண்பிக்கப்பட்டது. பின்னால் கொடுக்கப்பட்ட மற்றொரு நிகழ்ச்சியும், இவ்வுண்மையை இன்னும் அதிக வன்மையுடன் வெளிக்கொணர்கிறது.

அனந்தராவ் பாடண்கர்

பூனாவைச் சேர்ந்த அனந்தராவ் பாடண்கர் என்னும் பெருந்தகை ஒருவர் பாபாவைக் காண விரும்பினார். அவர் சீரடிக்கு வந்து பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்றார். அவரது கண்களில் ஆவல் நிறைவேறின. அவர் மிகவும் ஆனந்த மடைந்தார். பாபாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து உரிய வழிபாட்டை நிகழ்த்திய பின்பு, பாபாவிடம் “நான் ஏராளமாகப் படித்திருக்கிறேன்.

வேதங்கள். வேதாந்தங்கள். உபநிஷதங்கள் இவைகளைப் பயின்றும், புராணங்களைக் கேட்டும் இருக்கிறேன். என்றாலும் எனக்கு மன அமைதி ஏற்படவில்லை. எனவே, எனது கல்வியறிவு யாவும் பயனற்றவை என நினைக்கிறேன். எளிய, ஒன்றும் அறியாத பக்தியுள்ள மக்கள் என்னைவிடச் சிறந்தவர்கள். மனம் அடங்கினாலன்றி எல்லா நூலறிவும் பயனில்லை. தங்கள் திரு நோக்கினாலும், விளையாட்டான மொழிகளாலும் தாங்கள் எளிதாக எவ்வளவோ மக்களுக்கு மனச்சாந்தி வழங்குகிறீர்கள் என்று நான் பலரிடம் இருந்து கேட்டிருக்கிறேன். எனவே, நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். தயவு செய்து 'என்மேல் இரக்கம் காண்பித்து, என்னை ஆசீர்வதி யுங்கள்' என்று கூறினார். இதற்கு பாபா அவருக்கு ஒரு உருவகக் கதை சொன்னார்.

ஒன்பது லத்தி உருண்டைகளின் கதை (நவ-வீத பக்தி)

ஒரு முறை ஒரு ஸௌதாகர் (வணிகன்) இவ்விடம் வந்தான். அவன் முன்னால் ஒரு குதிரை இங்கு லத்தி (சாணம்) இட்டது (ஒன்பது உருண்டை லத்தி). வணிகன் தனது ஆர்வத்தில் மனமார்ந்த அக்கறையுடன் வேட்டியின் முனையை விரித்து அந்த ஒன்பது உருண்டைகளையும் அதில் சேகரித்தான். அதன் மூலம் அவன் மன ஒருமைப்பாட்டை (மன அமைதி) அடைந்தான்.

திரு. பாடண்கருக்கு இக்கதையின் உட்பொருள் விளங்க வில்லை. எனவே, அவர் கணேஷ் தாமோதர் என்ற தாதா கேள்கரிடம் பாபா இதன்மூலம் என்ன பொருள் கொள்கிறார் என்று கேட்டார். அவர் "எனக்கும் பாபா பொருள் கொள்வது, சொல்லுவது அனைத்தும் தெரியாது என்றாலும், அவருடைய தெய்வீக அகத்துண்டுதலால் நான் தெரிந்து கொண்டதைக் கூறுகிறேன். குதிரையே கடவுளின் அருள். வெளிப்பட்ட ஒன்பது உருண்டைகள் பக்தியின் ரூபங்கள் அல்லது வகைகள். அதாவது (1) ச்ரவணம் (கேட்டல்), (2) கீர்த்தனை (வேண்டுதல்), (3) ஸ்மரணம் (நினைவுறுத்திக் கொள்ளுதல்), (4) பாத சேவனம் (பாதங்களை தஞ்சமடைதல்), (5) அர்ச்சனை (பூஜை), (6) நமஸ்காரம் (வணங்குதல்), (7) தாஸ்யா (சேவை), (8) சக்யத்வா (நட்பு), (9) ஆத்ம நிவேதனம் (தன்னையே இறைவனுக்கு அளித்துவிடுதல்) இவைகள் பக்தியின் ஒன்பது

‘வகையான விதங்கள். இவைகளில் ஏதாகிலும் நம்பிக்கையுடன் பின்பற்றப்பட்டால் பரமாத்வாகிய ஹரி மகிழ்வெய்தி பக்தனின் வீட்டில் தாமே வெளிப்படுவார். எல்லாச் சாதனைகளும் அதாவது ஜபம், தபம், யோகப்பயிற்சி, வேத பாராயணம் அவைகளின் வியாக்யானப் பேச்சு ஆகியவை யாவும் பக்தியுடன் சேர்ந்திருந்தாலன்றி முழுவதுமாகப் பயனற்றவையே ஆகும். வேத ஞானம் அல்லது பெரும் ஞானியென்ற புகழ், வெறும் சம்பிரதாயமான பஜனை இவை பயனில்லை. அன்பான பக்தியே தேவைப்படுவதாகும். வணிகனைப் போன்றோ அல்லது உண்மையைத் தேடும் ஒருவனைப் போன்றோ உங்களைக் கருதிக் கொள்ளுங்கள். ஒன்பது வகை பக்தியை விளைவிப்பதில் அல்லது சேகரிப்பதில் அவன் கொண்டதைப் போன்ற கவலையுடனும் ஆர்வத்துடனும் இருங்கள். அப்போது நீங்கள் நிலையுறுதியையும் மனச் சாந்தியையும் எய்துவீர்கள்”.

அடுத்தநாள் பாடண்கர் பாபாவை வணங்கச் சென்றபோது பாபா அவரை ஒன்பது லத்தி உருண்டைகளையும் சேகரித்தீரா எனக் கேட்டார். அதற்கு அவர் தான் ஒரு எளியவனாயிருப்பதால் பாபா அவருக்கு முதலில் அருள் செய்ய வேண்டுமென்றும், பின்னர் அவைகளை எளிதாகச் சேர்க்கலாமென்றும் தெரிவித்தார். அதன் பின் பாபா அவரை ஆசீர்வதித்து அவர் மன அமைதியும், நன்மையும் அடைவார் என்று கூறி ஆறுதல் அளித்தார். இதைக்கேட்டு பாடண்கர் அளவுகடந்த மகிழ்வடைந்து ஆனந்தமுற்றார்.

பண்டரீபுரத்து வக்கீல்

பாபாவின் எங்கும்நிறை பேரறிவையும், மக்களைத் திருத்துவதற்கும் சரியான பாதையில் அவர்களை நெறிப்படுத்துவதையும் காட்டும் சிறுகதை ஒன்றினைக் கூறி இவ்வத்தி யாயத்தை முடிப்போம். ஒரு முறை பண்டரீபுரத்திலிருந்து ஒரு வக்கீல் சீர்டிக்கு வந்து மகுதிக்குச் சென்றார். ஸாயிபாபாவைக் கண்டார். அவர்தம் பாதத்தடியில் வீழ்ந்தார். கேட்காமலேயே சிறிது தகஷிணை அளித்தார். ஒரு மூலையில் அமர்ந்து நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் உரையாடலைக் கேட்க ஆர்வ முள்ளவராக

இருந்தார். பின்னர், பாபா தமது முகத்தை அவர் பக்கம் திருப்பி, “மக்கள் தாம் எவ்வளவு வஞ்சனை உடையவர் களாக இருக்கிறார்கள்! அவர்கள், பாதங்களில் விழுகிறார்கள், தக்ஷிணை அளிக்கிறார்கள், ஆனால் அந்தரங்கமாக, காணா விடத்தில் திட்டுகிறார்கள். இது அற்புதமாக இல்லையா? என்று கூறினார். இக்குல்லாய் (குறிப்பு) வக்கீலுக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. ஒருவருக்கும் இக்குறிப்பு விளங்கவில்லை. வக்கீல் இதை கிரகித்தார். ஆனால் அவர் அமைதியாய் இருந்தார். அவர் வாடாவுக்குத் திரும்பியபோது, வக்கீல் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்திடம் சொன்னதாவது : “பாபா குறிப்பிட்டது சரிநுட்பமாக உண்மையே ஆகும். இக்கணை என்மேலேயே எய்யப்பட்டது. அதாவது, மற்றவர்களைத் திட்டுவதிலோ, அவதூறு பேசுவதிலோ நான் மனம்போன போக்கில் போகக்கூடாது என்ற எனக்குரிய குறிப்பேயாகும். பண்டரீபுரத்தின் முன்சீப் அல்லது சப்-ஜட்ஜ் (திரு. நூல்கர்) தமது உடல்நல முன்னேற்றத்தை முன்னிட்டு இவ்விடம் வந்து தங்கியிருந்தபோது, பண்டரீபுரத்தின் பார்-ரூமில் (வக்கீல்கள் அயையில்) இந்த விஷயத்தைப் பற்றிய விவாதம் நடந்தது. (மற்ற பார் அறைகளில் நடப்பதைப் போன்று) சப்-ஜட்ஜ் துன்புற்று வந்த நோய்கள் யாவும் வெறுமே ஸாயிபாபாவின் பின்னால் போவதால் மட்டும், மருந்துகள் இன்றியே குணப்படும் வாய்ப்பு சிறிதேனும் உள்ளதா என்றும், சப்-ஜட்ஜைப் போன்ற படித்தவர்கள் இதைப் போன்ற முறைகளை அனுசரிப்பது சரியா என்றும் சொல்லப்பட்டது அல்லது விவாதிக்கப்பட்டது. சப்-ஜட்ஜை போலவே ஸாயிபாபாவும் அவதூறு பேசப்பட்டார் அல்லது குறைகூறப் பெற்றார். நானும் இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சம் பங்கு கொண்டேன். இப்போது ஸாயிபாபா எனது ஒழுங்கீனத்தை எடுத்துக் காட்டினார். இது எனக்குரிய கண்டனமாகாது. ஆனால் ஒரு சகாயமாகும். ஓர் உபதேசமாகும். அதாவது நான் பிறரைத் தூற்றுவது, துஷ்பிரசாரம் செய்வது, இவற்றில் தன்னிச்சையுடன் செயல்படக் கூடாது என்பது பற்றியும் அனாவசியமாகப் பிறர் காரியங்களில் தலையிடக்கூடாது என்பது பற்றியுமாகும்”.

சீர்டி, பண்டரீபுரத்திலிருந்து முந்நாறு (300) மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. எனினும் அங்குள்ள பார் அறையில் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை பாபா தமது எங்கும் நிறை பேரறிவால் அறிந்திருந்தார். இடையில் உள்ள இடங்கள், ஆறுகள், காடுகள், மலைகள் யாவும் அவர்தம் அனைத்தையும் உணரும் பார்வைக்குத் தடை செய்வன அல்ல. அவர் எல்லோருடைய இதயங்களையும் பார்க்க முடியும், படிக்க முடியும். எதுவும் அவருக்கு ரகசியமோ மறைக்கப்பட்டதோ அன்று. அண்மை யிலோ, சேய்மையிலோ உள்ள ஒவ்வொன்றும் பட்டப் பகலொளியைப் போன்று தெளிவாகவும், சுத்தமாகவும் அவருக்குத் தெரியும். ஒரு மனிதன் பக்கத்தில் இருந்தாலும், தூரத்தில் இருந்தாலும் அவன் ஸாயிபாபாவின் எங்கும் நிறை கூர்ந்த பார்வையினின்று தப்ப முடியாது. இதிலிருந்து மற்றவர்களைப் பற்றித் தூஷணையாகப் பேசக்கூடாது என்றும், தேவையில்லாமல் மற்றவரைக் குறைகூறக் கூடாது என்றும் வக்கீல் அறிந்து கொண்டார். இவ்வாறாக அவர்தம் கெட்ட குணம் முழுவதுமாக மறைந்து நல்வழிக்குத் திருப்பப்பட்டார்.

இக்கதை வக்கீலுக்கே என்றாலும், அனைவருக்கும் இது பொருந்துவதேயாகும். அனைவரும் இந்நியதியை உளத்தில் கொண்டு, அதனால் வரும் பயனை அடைய வேண்டும்.

ஸாயிபாபாவின் பெருமை ஆழங்காண இயலாதது. அவ்வாறே அவர்தம் அற்புதமான லீலைகளுமாகும். அவர்தம் வாழ்க்கையும் அங்ஙனமேயாகும். ஏனெனில் அவரே பரப் பிரம்ம அவதாரம் ஆவார்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.

அத்தியாயம் - 22

பாம்புக்கடியிலிருந்து மீட்புதவி - (1) பாலாஸாஹேப் மீரீகர், (2) பாபுஸாஹேப் புட்டி, (3) அமிர்சக்கர், (4) ஹேமாட்பந்த் - பாம்புகளைக் கொல்வதைப் பற்றிப் பாபாவின் கருத்து.

முன்னுரை

பாபாவை எங்ஙனம் தியானிப்பது? கடவுளின் தன்மையையோ ரூபத்தையோ ஆழ்ந்தறிய யாராலும் இயலாது. வேதங்களும் ஆயிரம் நாவுபடைத்த ஆதிசேஷனும் கூட அதை முழுமையாக விவரிக்க இயலவில்லை. கடவுளின் ரூபத்தைத் தரிசிக்கவும், அறியவும் மட்டுமே அடியவர்களால் இயலும். ஏனெனில் அவர்தம் பாதங்கள் மட்டுமே அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரே வழியென்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். வாழ்க்கையின் உச்ச உயர் லட்சியத்தை அடைய அவர்தம் பாதங்களைத் தியானிப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறெவ்வித வழியும் தெரியாது. ஹேமாட்பந்த் தியானத்திற்கும் பக்திக்கும் ஒரு எளிய வழியைப் பின்வருமாறு தெரியப்படுத்துகிறார்.

ஒவ்வொரு மாதமும் தேய்பிழையின் பதினைந்து நாட்கள் சிறிது சிறிதாகக் கழிவுறுவதைப் போன்றே சந்திரனது ஒளியும், அதே நுட்ப அளவில் தேய்வடைகிறது. அமாவாசையன்று நாம் சந்திரனையே பார்க்கமுடிவதில்லை. அதனது ஒளியையும் பெறுவது இல்லை. எனவே வளர்பிழை நாட்கள் தொடங்கும் போது மக்கள் சந்திரனைக் காண்பதில் மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறார்கள். முதல் நாள் அது தெரிவதில்லை. இரண்டாம் நாளும் கூட அது

தெளிவாகத் தெரிவதில்லை. பின்னர் மரத்தின் இரண்டு கிளைகளுக்கு நடுவிலுள்ள திறப்பிலிருந்து அச்சந்திரனைப் பார்க்கும்படி மக்கள் கேட்கப்படுகிறார்கள். அவர்களும் ஆர்வத்துடனும், ஒரே கவனத்துடனும் நோக்கும் போது தூரத்திலுள்ள அவ்விளம்பிறை அவர்களின் காட்சி எல்லைக்கு எட்டுவதை அவர்கள் பேருவகையுடன் காண்கிறார்கள். இந்த வழிக்குறிப்பைத் தொடர்ந்தே நாம் பாபாவின் ஒளியைக் காண முயலுவோம். பாபாவின் தோற்ற அமைப்பைக் காணுங்கள். அது எவ்வளவு அருமையாக இருக்கிறது! அவர் அட்டணைக்கால் இட்டு அமர்ந்திருக்கிறார். வலது கால் இடது முழங்கால் மேலும், இடது கையின் விரல்கள் வலது பாதத்திலும் படரப்பட்டு இருக்கின்றன. வலது கால் பெரு விரலில் அவர்தம் இரண்டு கை விரல்கள் ஆள்காட்டி விரலும் நடுவிரலும் படர்ந்திருக்கின்றன. இத்தோற்ற அமைப்பால் பாபா குறிப்பிடுவதாகத் தோன்றுவதாவது நீ எனது ஒளியைக் காண விரும்பினால் ஆஹங்காரமற்றவனாகவும், மிகமிகப் பணிவுடனும் இருப்பாயாக. எனது கால் பெருவிரலை இரண்டு கிளைகள் வழியாகத் தியானிப்பாயாக. அதாவது சுட்டுவிரல், நடுவிரல் ஆகியவற்றிடையே. அதன்பின் நீ எனது ஒளியைக் காண இயலும். இதுவே பக்தியை அடைய மிகமிக எளிய வழியாகும்.

சில கணங்கள் நாம் பாபாவின் வாழ்க்கையை நோக்குவோம். பாபாவின் வாசத்தால் சீரடி ஒரு புண்ணிய கேஷத்திரமாக மாறியது. எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் மக்கள் அங்கே கூடத் தொடங்கினார்கள். ஏழைகளும் பணக்காரர்களும் ஒன்றுக்கு மேலிட்ட பல வகைகளால் ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் நன்மையடையத் தொடங்கினார்கள். பாபாவின் எல்லையற்ற அன்பையும், அவரின் வியத்தகு இயற்கையான ஞானத்தையும், அவரின் சர்வ வியாபித்துவத் தன்மையையும் யாரே விவரிக்க இயலும்! இவைகளுள் ஒன்றையோ அல்லது அனைத்தையுமோ யார் அனுபவிக்க வல்லரோ அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட வர்கள். சில நேரங்களில் பாபா நீண்ட நேரம் மௌனம் அனுஷ்டித்தார். அது ஒருவகையில் பிரம்மத்தைப் பற்றிய அவரின் நீண்ட விளக்கமாகும். மற்ற சில நேரங்களில் தமது அடியவர்களால்

சூழப்பட்டு உணர்ச்சிகளின் திரள், ஆனந்தம் இவைகளின் அவதாரமாகத் தோன்றினார். சில நேரங்களில் அவர் உருவகக் கதைகளால் பேசினார். மற்றும் சில நேரங்களில் தமாஷுக்கும் நகைச்சுவைக்கும் அதிக இடம் கொடுத்தார். சில நேரங்களில் அவர் முழுவதும் ஐயமின்றியும். சில நேரங்களில் சீற்றங்கொண்டவர் போலும் தோன்றினார். சில சமயங்களில் தமது நீதியை ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொன்னார். வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் அதைப்பற்றி நெடிய விவாதம் நடத்தினார். பல சமயங்களில் அவர் மிகவும் வெளிப்படையாக இருந்தார். இவ்வாறாக அவர் பலருக்கும் வெவ்வேறு விதமான செயல் துறைக் கட்டளைகளை அவரவர்களின் தேவைகளுக்கேற்ப அளித்தார். எனவே அவர் வாழ்க்கையானது அறிவாலறிந்து கொள்ள இயலாதது. நமது மனதின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது. நமது புத்திசாதுர்யத்தையும் மொழிகளையும் கடந்தது. அவரது முகத்தைப் பார்க்க, அவருடன், பேச, அவரது லீலைகளைக் கேட்க இருக்கும் நமது பேரார்வமானது திருப்தி செய்யப்படவே யில்லை; என்றாலும் நாம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பி வழிகிறோம். மழையின் துளிகளை நாம் எண்ணிவிடலாம். காற்றைத் தோல் பையினுள் அடைத்துவிடலாம். ஆனால் அவரது லீலைகளை யாரே அளக்க முடியும்! அவைகளில் ஒரு பண்புக் கூறினைப் பற்றி இங்கே நாம் கூறுகிறோம். எங்ஙனம் எதிர்பார்த்திருந்த, முன்னால் அறியப்பட்டிருந்த, பக்தர்களின் பேராபத்துக்கள் உரிய நேரத்தில், தவிர்க்கப்படும் பொருட்டு எச்சரிக்கப்பட்டன என்பதைக் காண்போம்.

பாலாஸாஹேப் மிரீகர்

கோபர்காங்வின் மம்லத்தாரரான (சர்தார் காகாஸாஹேப், மிரீகர் என்பவரின் மகன்) பாலாஸாஹேப், மிரீகர், சிதலீக்குச் சுற்றுப் பயணமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். வழியில் அவர் சீர்டிக்கு ஸாயிபாபாவைப் பார்க்க வந்தார். மகுதிக்குச் சென்று பாபாவின் முன்னால் வீழ்ந்து பணிந்ததும், உடல் நலம் மற்றும் வேறு விஷயங்கள் பற்றிய வழக்கமான உரையாடல் துவங்கியது. பாபா எச்சரிக்கைக் குறிப்பு ஒன்றை விடுத்தார். "உங்களுக்கு நம்முடைய துவாரகாமாயியைத் தெரியுமா?" பாலாஸாஹேப்புக்கு இது புரியாததால் அவர் அமைதியாய் இருந்தார். பாபா தொடர்ந்து,

“நீங்கள் அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் இதுவே நமது துவாரகாமாயி. தனது மடியில் அமரும் குழந்தைகளின் எல்லா ஆபத்துக்களையும், கவலை களையும் அவள் தடுத்து விலக்குகிறாள். இந்த மகுதி மாயி (அடக்கி ஆட்சி செய்யும் இதன் அம்பிகை) மிகவும் கருணையுள்ளவள். அவள் எளிய பக்தர்களின் தாயாவாள். அவர்களைப் பேராபத்துக்களிலிருந்து அவள் பாதுகாக்கிறாள். ஒரு மனிதன் அவளது மடியில் ஒரேமுறை அமர்ந்தால் அவனது எல்லாக் கஷ்டங்களும் முடிவடைந்துவிடும். அவளது நிழலில் இளைப் பாறுவோர் பேரானந்தம் எய்துகின்றனர்” என்றார். பின்னர் பாபா அவருக்கு ‘உதி’யை அளித்து தமது பாதுகாக்கின்ற கரங்களை அவர் தலையில் வைத்தார். பாலாஸாஹேப் புறப்படப் போகும் அத்தருணத்தில், “உங்களுக்கு ‘லம்பா பாவா’வைத் தெரியுமா? (நீண்ட பெருந்தகை) அதாவது பாம்பை?” என்றார். பின்னர் இடது கை முட்டியை மூடிக்கொண்டு வந்து தமது இடது புயத்தை பாம்பின் படத்தைப் போன்று ஆட்டிக் கொண்டு அவர் “அவன் எவ்வளவு பயங்கரமானவன், ஆனால் துவாரகாமாயியின் குழந்தைகளை அவன் என்ன செய்ய முடியும்? துவாரகா மாயியானவள் பாதுகாக்கும்போது பாம்பு என்ன செய்ய முடியும்” என்று கூறினார்.

இவையனைத்திற்கும் பொருள், மிரீகருக்கு அதுபற்றிக் சுட்டுக்குறியீடு. இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள அங்கு பிரசன்ன மாயிருந்த அனைவரும் அறிய ஆவலாய் இருந்தனர். ஆனால் ஒருவருக்கும் இதைப்பற்றிப் பாபாவிடம் கேட்கத் துணிவு இல்லை. பின்னர் பாலாஸாஹேப் பாபாவை வணங்கிவிட்டு சாமாவுடன் மகுதியை விட்டுப் புறப்பட்டார். பாபா, சாமாவைத் திரும்ப அழைத்து பாலாஸாஹேப்புடன் கூடச் செல்லும்படியும் சிதலீ சுற்றுலாவை மகிழ்ந்தனுபவிக்கும்படியும் கூறினார். சாமா பாலாஸாஹேப்பிடம் வந்து பாபாவின் விருப்பப்படித் தாமும் அவருடன் வருவதாகக் கூறினார். அது அசௌகரியமாய் இருக்குமாதலால் அவர் வரவேண்டியதில்லையென்று பாலாஸாஹேப் கூறினார். சாமா பாபாவிடம் திரும்பி வந்து பாலாஸாஹேப் தம்மிடம் கூறியதைத் தெரிவித்தார். அப்போது பாபா, “நன்று, போகாதே, நாம் நல்லவற்றையே தெரிவிக்க வேண்டும்.

நன்மையே செய்யவேண்டும். எதுதானென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே நிச்சயம் நடந்தேறும்" என்று கூறினார்.

இதற்கிடையில் பாலாஸாஹேப் இதைப்பற்றி மீண்டும் சிந்தித்து சாமாவைக் கூப்பிட்டுத் தன்னுடன் வரச்சொன்னார். பின்னர் சாமா மீண்டும் பாபாவிடம் சென்று, அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பாலாஸாஹேப்புடன் ஒரு குதிரை வண்டியில் புறப்பட்டார். அவர்கள் சிதலீக்கு இரவு ஒன்பது மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாருதி கோயிலில் தங்கினார்கள். அலுவலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வரவில்லையாதலால் அவர்கள் கோயிலிலேயே பேசிக்கொண்டும் அரட்டையடித்துக் கொண்டும், அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். பாலாஸாஹேப் பாயின் மீது அமர்ந்து செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது மேல்வேட்டி, இடுப்பின்மீது போடப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு பகுதியில் ஒரு பாம்பு கவனிக்கப்படாமல் அமர்ந்து கொண்டிருந்தது. அது ஒரு சலசல சத்தத்துடன் நகர்ந்தது பியூனுக்குக் கேட்டது. அவன் ஒரு விளக்கு கொண்டுவந்து பாம்பைப் பார்த்துவிட்டு "பாம்பு பாம்பு" என்று அபாயக்குரல் எழுப்பினான். பாலாஸாஹேப் திகிலடைந்து நடுங்கத் தொடங்கினார். சாமாவும் திகைத்தார். பின்னர் அவரும் மற்றவர்களும் சந்தடி செய்யாமல் தடிகளையும் குச்சிகளையும் எடுத்து வந்தனர். பாம்பு மெதுவாக இடுப்பை விட்டுக் கீழிறங்கி பாலாஸாஹேப்பைவிட்டு அப்பால் செல்லத் தொடங்கியது. அது உடனே கொல்லப்பட்டது. இவ்விதமாகப் பாபாவின் தீர்க்க தரிசனத்தால் அறிவித்திருந்த பேராபத்து தடுக்கப்பட்டது. பாலாஸாஹேப்புக்கு பாபாவிடமுள்ள அன்பு மிகவும் ஆழமாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

பாபுஸாஹேப் புட்டி

நானாஸாஹேப் டேங்க்லே என்னும் பெரிய ஜோஸியர் ஒருவர். அப்போது சீர்டியிலிருந்த பாபுஸாஹேப் புட்டியிடம் ஒருநாள், "இந்நாள் தங்களுக்கு ஒரு அமங்கலமான நாள், தங்களது உயிருக்கு ஆபத்திருக்கிறது" என்று கூறினார். இது பாபுஸாஹேப்பை இருப்புக் கொள்ளாமல் செய்தது. அவர் வழக்கம் போல் மகுதிக்கு வந்த போது பாபா, பாபுஸாஹேப்பிடம், "இந்த

நானா என்ன கூறுகிறார்? அவர் உமக்கு மரணமென்று ஜோஸியம் கூறுகிறார், நன்று, நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவரிடம் தைரியத்துடன் சொல்லுங்கள், எங்ஙனம் சாவு கொல்கிறது என்பதைக் காண்போம் என்று கூறுங்கள்" என்று கூறினார். பாபுஸாஹேப் பிறகு மாலை நேரத்தில் இயற்கைக் கடன்களைச் செய்து கொள்வதற்காகத் தனியிடத்திற்குச் சென்றார். அங்கு ஒரு பாம்பைக் கண்டார். அவரது சேவகன் அதைக் கண்டு, அதை அடிப்பதற்காக ஒரு கல்லை எடுத்தான். பாபுஸாஹேப் ஒரு பெரிய தடியை எடுத்துவரும்படி கூறினார். வேலையாள் தடியுடன் வரும் முன்பே பாம்பு நகர்ந்து சென்று எங்கோ மறைந்துவிட்டது. பாபாவின் 'அஞ்சவேண்டா'மென்ற மொழிகளை பாபுஸாஹேப் மகிழ்வுடன் நினைவு கூர்ந்தார்.

அமீர் சக்கர்

அமீர் சக்கரின் சொந்த ஊர் கோபர்காங்வ் தாலுகாவைச் சேர்ந்த கொராலே என்னும் கிராமமாகும். அவர் இறைச்சி விற்கும் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர் பாந்த்ராவில் கமிஷன் ஏஜண்டாக வேலை பார்த்தார். அங்கு அவர் பிரசித்தமானவர். அவர் ஒரு முறை கீல்வாதத்தால் கஷ்டப்பட்டார். அது அவருக்கு மிகுந்த கவலையை அளித்தது. அப்போது அவர் கடவுளை நினைவு கூர்ந்தார். தனது தொழிலை விட்டுவிட்டு சீர்டிக்கு வந்து தனது பிணியிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கும்படி பாபாவை வேண்டிக் கொண்டார். பாபா அவருக்குச் சாவடியில் தங்க இடம் அமர்த்திக் கொடுத்தார். சாவடி ஈரம் நிரம்பியதும், சுகாதாரமற்ற இடமாகவும், அத்தகைய நோயாளி தங்குவதற்கு ஏற்றதாய் இல்லாமலும் இருந்தது. கிராமத்திலுள்ள மற்ற எந்த இடமும் அல்லது கொராலே கிராமமேகூட அவர் தங்குவதற்கு இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் பாபாவின் மொழிகளே இதைத் தீர்மானிக்கின்ற காரணக்கூறும், சிரேஷ்டமான மருந்துமாகும். பாபா அவரை மகுதிக்கு வர, அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் சாவடியிலேயே நிலைநிறுத்தித் தங்க வைத்தார். அங்கே அவருக்குப் பெரும் நன்மை விளைந்தது. பாபா சாவடி வழியாக ஒவ்வொரு நாள் காலையும், மாலையும் கடந்து சென்றார். ஒரு நாள்

விட்டு ஒருநாள் ஊர்வலமாகச் சென்று அங்கு துயின்றார். எனவே அமீர், பாபாவின் தொடர்பை எளிதாக மிகவும் அடுத்தடுத்துப் பெற்றார். அமீர் அங்கு ஒன்பது மாதங்கள் முழுமையாகத் தங்கியிருந்தார். பின்னர் எப்படியோ அவ்விடத்தில் அவருக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. எனவே ஒரு நாள் ஒருவரும் அறியாமல் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார். கோபர்காங்வுக்கு வந்து அங்கு தர்மசாலையில் தங்கினார். அப்போது முதுமையான, இறந்து கொண்டிருக்கும், பக்கீர் ஒருவர் அவரிடம் தண்ணீர் கேட்டார். அமீர் அதைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தார். அவர் அதை அருந்திய உடனே மரணம் அடைந்தார். அமீர் இக்கட்டான நிலையை அடைந்தார். அவர் சென்று அதிகாரிகளிடம் இது பற்றித் தெரிவிப்பாரே யாகில், அவரே முதல் தகவல் அளித்தவராதலாலும் தகவலும் அவருடைய ஒன்று மட்டுமேயானதாலும் அது குறித்து அவர் சிறிதளவாவது அறிந்திருப்பதனாலும் அவரே மரணத்துக்குப் பொறுப்பாக்கப்படுவார் என்று நினைத்தார். பாபாவிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளாமல் சீர்டியை விட்டு வந்ததைப்பற்றி தமது செய்கைக்காக அவர் நனியிரங்கி, பாபாவை வேண்டிக் கொண்டார். அவர் பின்னர் சீர்டிக்குத் திரும்பத் தீர்மானித்தார். அதே இரவு வழிநெடுக பாபாவின் பெயரை நினைவு கூர்ந்து கொண்டும் உச்சரித்துக் கொண்டும் பொழுது விடிவதற்குள் சீர்டிக்குத் திரும்ப ஓடி வந்துவிட்டார். கவலையிலிருந்து விடுபட்டவரானார். பாபாவின் பரிபூரண விருப்பத்திற்கும் ஆணைகளுக்குமிணங்க சாவடியிலேயே தங்கியிருந்தார். குணப் படுத்தவும் பட்டார். ஒருநாள் நள்ளிரவு பாபா, "ஓ அப்துல்! ஏதோ ஒரு பிசாசு ஐந்து என் படுக்கையின் பக்கங்களில் மோதிக் கொண்டு இருக்கிறது" என்று சொன்னார். அப்துல் விளக்குடன் வந்தான். பாபாவின் படுக்கையைச் சோதித்தான். ஆனால் அவன் ஒன்றையும் காணவில்லை. பாபா அவனை எல்லா இடங்களையும் கவனத்துடன் பார்க்கும்படிக் கூறி தமது 'ஸட்கா'வைத் தரையை நோக்கி அடிக்கத் தொடங்கினார். இந்த லீலையைக் கண்டு ஏதாவது பாம்பு அங்கே வந்திருக்க வேண்டுமென்று பாபா சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அமீர் நினைத்தார். நீண்ட நாள் பழக்கத்தின் காரணமாக பாபாவின் மொழிகட்கும்.

செயல்கட்கும் அமீர் பொருள் தெரிந்து கொள்ள வல்லவராயிருந்தார். பாபா அமீரின் மெத்தைக்கு அருகில் ஏதோ அசைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். அப்துல்லை விளக்கைக் கொணரும்படி சொன்னார். அவன் அதைக் கொணர்ந்ததும் அங்கு ஒரு பாம்பு தன் தலையை மேலும், கீழும் அசைத்துக் கொண்டு, சுருட்டிக் கொண்டு கிடப்பதைக் கண்டான். அதன் பின்னர் பாம்பு உடனே அடித்துக் கொல்லப்பட்டது. இவ்வாறாக பாபா குறித்த நேரத்தில் எச்சரிக்கை கொடுத்து அமீரைக் காப்பாற்றினார்.

ஹேமாட்பந்த் (தேளும் பாம்பும்)

(1) பாபாவின் பரிந்துரையின் பேரில் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித் தினந்தோறும், ஸ்ரீஏகநாதமஹாராஜின் இரண்டு நூல்களைப் பாராயணம் செய்து வந்தார். அதாவது பாகவதமும் பாவர்த்த ராமாயணமும். அவைகள் பாராயணம் செய்யப்படும் போது கேட்டுக் கொண்டிருந்த நல்லதிர்ஷ்டம் பெற்ற மக்களில் ஹேமாட்பந்தும் ஒருவராவார். தமது தாயாரின் அறிவுரையின்படி ஹனுமான் ராமரின் பெருமையைச் சோதிக்கும் கட்டம் படிக்கப் பட்டபோது அனைவரும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் போன்று கேட்பதில் மூழ்கியிருந்தனர். ஹேமாட்பந்த்தும் அவர்களுள் ஒருவர். அப்போது ஒரு பெரிய தேள் (அது எங்கிருந்து வந்ததென்று யாரும் அறியவில்லை) ஹேமாட் பந்த்தின் வலது தோள் மேலுள்ள அவரது மேல் துண்டின் மீது தவ்வியது. முதலில் அது கவனிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கடவுள் தமது கதைகளை ஆர்வத்துடன் கேட்பவர்களைப் பாதுகாக்கிறார். எனவே ஹேமாட்பந்த் தற்செயலாகத் திரும்பி, பெரிய தேளை தோள்மீது கண்டார். அது மரண அமைதியுடன் இருந்தது. இப்பக்கமோ அப்பக்கமோ சிறிதும் அசையவில்லை. அதுவும் பாராயணத்தைக் கேட்டு மகிழ்வது போன்றே தோன்றியது. பின்னர் ஹேமாட்பந்த் கடவுளருளால், அவை யோரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் வேட்டியின் இரு முனைகளையும் எடுத்துத் தேளை உள்ளே மடித்துக் கொண்டார். பின்னர் அவர் வெளியே சென்று அதைத் தோட்டத்தில் எறிந்தார். (2) மற்றுமாரு சந்தர்ப்பத்தின்போது ஒருநாள் சிலர் காகாஸாஹேப் வாடாவின் மாடியில் அந்தி சாய்வதற்குச் சிறிதே முன்பாக உட்கார்ந்து கொண்டு இருந்தனர்.

அப்போது ஒரு பாம்பு ஜன்னல் நிலையிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாக ஊர்ந்து வந்து சுருட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தது. விளக்கு ஒன்று கொண்டுவரப் பட்டது. முதலில் அது மிரட்சி அடைந்த போதும் அமைதியாக அமர்ந்து தலையை மேலும் கீழும் அசைத்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் பலர் கம்புகளுடனும், தடிகளுடனும் ஓடி வந்தனர். அது ஒரு இடக்குமுடக்கான இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு இருந்தமையால் ஒரு அடியும் அதன்மீது படவில்லை. மனிதர் களின் சப்தங்களைக் கேட்டுப் பாம்பு தான் வந்த துவாரம் வழியாகவே விரைவாகத் திரும்பிச் சென்று விட்டது. பின்னர் அங்கிருந்த அனைவரும் கவலையை விடுத்தனர்.

பாபாவின் கருத்து

முக்தாராம் என்ற ஒரு பக்தர் அந்த வாயில்லா ஜீவன் தப்பிச் சென்றது நல்லது என்று கூறினார். ஹேமாட்பந்த் பாம்புகள் கொல்லப்படவே வேண்டும் என்று கூறி அவருக்குச் சவால் விட்டார். முன்னவர் பாம்பு போன்ற ஜந்துக்கள் கொல்லப்படக் கூடாதென்றும், பின்னவர் கொல்லப்பட வேண்டும் என்றும் இருவருக்குமிடையே சூடான விவாதம் நடந்தது. இரவு வந்ததும் விவாதம் எவ்வித முடிவுமின்றி முடிவடைந்தது. மறுநாள் இது பாபாவிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. பாபா தமது தீர்மானமான கருத்தைப் பின்வருமாறு தெரிவித்தார். தேளானாலும், பாம்பானாலும் கடவுள் எல்லா ஜீவராசிகளுள்ளும் வசிக்கிறார். அவரே இவ்வுலகில் மிகப் பெரிய பொம்மலாட்டக்காரர். அனைத்து ஜீவராசிகளும், பாம்பும், தேளும் அவரின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன. அவர் நினைத்தாலொழிய யாரும், எதுவும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்துவிட முடியாது. உலகம் அவரையே முழுவதும் சார்ந்திருக்கிறது. எவருமோ எதுவுமோ சுதந்திரமானவர்களல்ல. எனவே நாம் கருணை கூர்ந்து எல்லா ஜீவராசிகளையும் நேசிக்க வேண்டும். துணிச்சல், வீரமுள்ள கொலைகளையும், சண்டைகளையும் விடுத்துப் பொறுமையாய் இருக்க வேண்டும். கடவுளே அனைவரின் பாதுகாப்பாளர்.

ஸ்ரீ ஸாயியைப் பணிக அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.